

jim butcher

**DROBNÁ
LASKAVOST**

MCGRATH 07

TRIFID

Jim Butcher

Drobná laskavost

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Small Favour

Copyright © Jim Butcher, 2008

Translation © Zdeněk Uherčík,

2016 Cover © Chris McGrath, 2016

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2016

ISBN 978-80-7553-124-7 (pdf)

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

jim butcher
DROBNÁ
LASKAVOST

jim butcher
DROBNÁ
LASKAVOST

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

MCGRATH 07

Poděkování

Mé díky si jako obvykle zaslouží spousta lidí, především rodina, která musí přetrpět mé záchvaty šílenství, když se blíží termíny; má agentka Jane, která si musí vymýšlet výmluvy pro editorku, jakmile mám zpoždění, a má editorka Anne, která zase musí vymýšlet výmluvy pro své šéfy. Plus Beta Asylum, kde setrvale hledají hnidy na mých dětech. Šílenci.

Tentokrát musím na seznam přidat další – místní i přespolní hráče v NERO Central, kteří byli natolik laskaví, že mě obcházeli, když jsem v rohu krčmy dopisoval poslední kapitoly Small Favor a při tom si přehrával některé role a bojové scény.

Kapitola první

Zima toho roku přišla brzy. Mělo mě to trknout.

Večerním šerem prolétla sněhová koule a přistála na rtech mé učednice. Protože v ten okamžik odříkávala zaklínadlo, měla náhle plná ústa ledového sněhu – což pro ni mohl být mnohem otřesnější zážitek než pro většinu lidí vzhledem k tomu, kolik kovových piercingů se v ten okamžik dostalo do přímého kontaktu se sněhem.

Molly Carpenterová začala prskat a plivat sních a děti kolem se řehtaly na celé kolo. Vysoká, blond a urostlá, v silné zimní bundě, vypadala na sněhu naprosto přirozeně. Nos a tváře jí červenaly zimou.

„Soustřed' se, Molly!“ houkl jsem. Dával jsem si pozor, abych se nesmál. „Musíš se pořádně soustředit! Znovu!“

Děti, její mladší bratři a sestry, začaly okamžitě vyrábět novou municí. Dvorek za domem Carpenterů byl už vzhůru nohama od večerní sněhové bitvy a necelých deset metrů od sebe stály dvě nízké „pevnostní“ zdi ze sněhu. Molly stála mezi nimi, klepala se a střelila po mně netrpělivým pohledem.

„Tohle přece není žádný skutečný výcvik,“ řekla hlasem rozechvělým zimou. „Děláte to pro své vlastní zvrácené potěšení, Harry.“

Usmál jsem se na ni a vzal jsem čerstvou kouli od malé Hope, která se zjevně pasovala na mého panoše. „Nesmysl. Tohle je skvělý výcvik. Myslelas, že začneš tím, že budeš odrážet kulky?“

Molly si mě zlostně změřila. Pak se zhluboka nadechla, znovu sklonila hlavu a natáhla před sebe levou ruku s roztaženými prsty. Znovu začala mumlat a já cítil jemný tok energie, když z okolní magie začala spřádat téměř hmatatelnou bariéru, štít, který povstal mezi ní a nachystanou lavinou sněhových koulí.

„Připravit!“ vykřikl jsem. „Zamířit!“

Všichni včetně mě hodili ještě dřív, než jsem se dostal ke slovu zamířit. Sněhové koule letěly vzduchem. Svoji střelu vypustili všichni, od nejstaršího sedmnáctiletého Daniela po nejmladšího Harryho, který sice ještě neměl dost síly, aby pořádně hodil, ale to mu nebránilo dělat takové koule, že je sotva uzvedl.

Sněhové koule zabušily na štít mé učednice. První dvě se ve zlomku vteřiny proměnily v obláčky jemného prachu, ostatní ale prorazily Mollyinu obranu a ona dostala zásah několika kilogramy sněhu. Malý Harry přiběhl k ní a oběma rukama hodil posední kouli. Výskal radostí, když se jí koule, velká jako bochník chleba, rozplácela na břiše.

„Pal!“ štěkl jsem opožděně.

Molly si kecla na zadek, vyprskla trochu sněhu a rozřehtala se. Harry a Hope, nejmladší z dětí, se na ni okamžitě vrhli a od té chvíle se lekce v obranné magii zvrhla v tradiční hru Carpenterových dětí, kdo nacpe tomu druhému víc sněhu za límec. S úsměvem jsem je pozoroval a za okamžik jsem si všiml, že vedle mě stojí jejich matka.

Molly se podobá Charity Carpenterové, po níž zdělila barvu vlasů a postavu. Charity a já se málokdy vídáme tváří v tvář, vlastně téměř nikdy jsme se neviděli tváří v tvář, ale dnes se usmívala nad dováděním dětí.

„Dobrý večer, pane Dresdene,“ řekla polohlasem.

„Charity,“ opáčil jsem přívětivě. „Tohle tu míváte často?“

„Skoro vždycky, když poprvé pořádně nasněží. Ale obvykle je to blíž Vánocům než Halloweenu.“

Díval jsem se, jak dovádějí. Přestože Molly v mnoha významech rychle vyrůstala, tady na dvoře se s lehkostí vracela do dětství a mě to těšilo.

Vycítil jsem Charitin nezvykle upřený pohled. Otočil jsem se k ní a tázavě povytáhl obočí.

„Vy jste se nikdy s rodinou nekouloval, vidíte?“ zeptala se tichým hlasem.

Zavrtěl jsem hlavou a znovu jsem se zadíval na děti. „Neměl jsem rodinu, se kterou bych se kouloval. Občas to zkoušely děti ve škole, ale učitelé to zakazovali. A spousta dětí se koulovala, protože chtěly ublížit, ne aby byla legrace. To nebylo ono.“

Charity přikývla a podívala se zpět na děti. „Jak pokračuje její výcvik?“

„Myslím, že dobře. Má úplně jiný druh nadání než já. A nikdy z ní nebude dobrá bojová čarodějka.“

Charity se zamračila. „Proč to říkáte? Myslíte si, že není dost silná?“

„Síla s tím nemá nic společného. Ale nehodí se na to kvůli svým největším nadáním.“

„Nerozumím.“

„Je dobrá v křehkých, delikátních záležitostech. Má neobvyčejnou schopnost ovládat jemnou, citlivou magii a ta schopnost neustále roste. Ale kvůli stejné citlivosti obtížně zvládá psychické vypětí skutečného boje. Také proto má potíže s velkými, hmotnými věcmi.“

„Jako třeba se zastavením sněhových koulí?“

„Sněhové koule jsou na výcvik dobré. Jediné, co může dojít újmou, je její hrdost.“

Charity zachmuřeně přikývla. „Ale vy jste se neučil na sněhových koulích, vidíte?“

Vzpomínka na moji první lekci se štítem u Justina Du-Morne nepatřila mezi ty romantické. „Byly to basebalové míčky.“

„Dobrý bože,“ vydechla Charity a zavrtěla hlavou. „Kolik vám bylo?“

„Třináct.“ Pokrčil jsem rameny. „Bolest je dobrá motivace. Učil jsem se rychle.“

„Ale moji dceru se nesnažíte učit stejným způsobem.“

„Není spěch.“

Děti přestaly křičet a něco si mezi sebou tajnůstkářsky šeptaly. Mrkl jsem na Charity. Podívala se z dětí na mě a rozhodně se bavila. Neuběhlo ani pět vteřin a Molly vykřikla: „Teď!“ Do vzduchu vylétla sprcha sněhových koulí.

Zdvihl jsem levou ruku, soustředil vůli a svoji magii a dal jí tvar velkého disku. Tenhle štít by sice nezastavil kulky ani dobře hozený basebalový míček, ale na sněhové koule byl akorát. Rozlétly se na obláčky prašanu a samotný štít při tom namodrale pableskoval jako kruh se středem mezi roztaženými prsty mé levé ruky.

Děti zklamaně vykřikly a rozesmály se. „Ha!“ vykřikl jsem a triumfálně pozdvihl sevřenou pěst.

Charity se nenápadně přesunula za mě a nacpala mi za límec dvě hrsti sněhu.

Zaječel jsem, když se mi mráz zahryzl do zad, a začal jsem se vytřepávat a poskakovat, abych dostal sníh z oblečení. Děti povzbuzovaly svoji matku hurónským řevem a začaly házet koule, na co je napadlo. Při všem tom vzrušení a rozvernosti jsem si nevšiml, že jsme napadeni. Až když zhasla světla.

Celý blok se propadl do tmy – světla na dvorku za domem Carpenterových, světla v okolních domech, pouliční osvětlení, to všechno naráz zhaslo. Od sněhu se odrážela jen tajemná, nezemská záře. Stíny zivaly z míst, kde

předtím žádné nebyly, a do nosu mě udeřil zápach něčeho, co bylo cítit jako skunk naložený do sudu shnilých vajec.

Vytrhl jsem plamennou hůl ze závěsu na vnitřní straně kabátu a řekl jsem Charity: „Odvedte je dovnitř.“

„Poplach,“ řekla Charity mnohem klidnějším hlasem než já. „Všichni do úkrytu, jak jsme se to učili.“

Sotva se děti daly do pohybu, přihnala se sněhem tři stvoření, která jsem v životě neviděl. Čas se zpomalil vlivem adrenalinu vyplaveného do krve a já měl pocit, že mám tak půl hodiny na to, abych si je v klidu prohlédl.

Stvoření nebyla nijak zvlášť vysoká, možná tak sto sedmdesát centimetrů, ale byla pokrytá bílou srstí a pořádnými svaly. Všechna měla kozlí hlavy, ale rohy nebyly zahnuté dozadu, ale vytočené dopředu jako u býků. Nohy s obrácenými koleny měla zakončené kopyty a namísto běhu se pohybovala skákáním z nohy na nohu. Navíc vypadala líp než Chicago Bull, což znamenalo, že mám co činit s něčím s nadpřirozenou silou.

Ale když se nad tím zamyslím, nevzpomínám si, kdy naposledy jsem měl co do činění s něčím, co nemělo nadpřirozenou sílu, což je jedna z nevýhod čarodějnického povolání. Chci tím říct, že některé věci jsou samozřejmě silnější než jiné, ale mé lebce je v podstatě jedno, jestli paranormální bouchač zvedne lokomotivu, nebo jen žongluje s ledničkami.

Namířil jsem plamennou hůl na první cosi, když vedle mě s měkkým žuchnutím dopadl kus sněhu.

Udělal jsem kotrmelec, vyskočil na nohy a sklouzl stranou. Jen o chlup jsem se tak vyhnul útoku čtvrtého čehosi, co na mě skočilo z domku na stromě, který tam svým dětem postavil Michael. Zasyčelo to a zaprskalo.

Nemohl jsem s tím zákeřníkem ztrácet čas. Zdvihl jsem hůl, jejíž konec šarlatově žhnul, uvolnil jsem vůli a zavřel: „*Fuego!*“

Z plamenné hole vytrysklo ohnivé kopí silné jako ruka v zápěstí a spálilo horní polovinu těla stvoření na kus zčernalého masa. Přebytečné teplo proměnilo okolní sníh v oblak přehřáté páry. Soudě podle náradí mezi jeho nohama mu pára způsobila větší bolest než samotný plamen.

Cosi padlo na zem a já jsem jen doufal, že nehraje mrtvého brouka, protože Carpenterovic děti začaly ječet.

Rychle jsem se otočil, připravil jsem si hůl, ale nemohl jsem hned vypálit. Jedno z chlupatých stvoření se hnalo za Danielem, nejstarším z Mollyiných bratrů. Měl už docela sílu, zatínal prsty do límců Harryho a Hope, nejmenších dětí, a utíkal s nimi jako portýr s kufry.

Když doběhl ke dveřím, byla ta stvůra se skloněnými rohy sotva tři metry za ním. Daniel prolétl dveřmi, kopcancem je za sebou zavřel a stvůra do nich v plné rychlosti udeřila hlavou.

Netušil jsem, že si Michael, stejně jako já, nechal v domě namontovat dveře vyztužené ocelí. Dřevěné dveře by pro nestvůru zřejmě nebyly žádnou překážkou, v těch ocelových ale její hlava nechala jen třiceticentimetrovou prohlubeň.

Odskočila a chraptavě zařičela bolestí. Z jejích rohů se valil dým, potácivě couvala a plácala do nich tříprstými drápatými končetinami. Jen málo věcí takhle reagovalo na styk s železem.

Zbývající dvě cosi se rozdělila. Jedno pronásledovalo Charity, která nesla malou Amandu a o překot utíkala k dílně, na kterou Michael přeměnil volně stojící garáž. Druhé vyrazilo za Molly, která před sebou hnala Alicii a Matthewa.

Nebyl čas pomoci oběma skupinám, ani rozebírat morální dilema obtížné volby.

Namířil jsem hůl na bestii pronásledující Charity. Plamen ji zasáhl do kříže a podrazil nohy. Odhodilo ji to stranou na stěnu dílny a Charity stačila i s dcerou proběhnout dovnitř.

Otočil jsem plamennou hůl na druhou příšeru, i když jsem věděl, že to bude pozdě. Příšera sklonila rohy a bude u Molly a jejích sourozenců dřív, než stihnu vypálit.

„Molly!“

Moje učednice popadla Alicii a Matthewa za ruku, vydechla nějaké slovo a všichni tři v ten okamžik zmizeli.

Příšera prolétla místem, kde ještě před vteřinou byli. Něco, co jsem ale neviděl, ji udeřilo do kopyta a vyvedlo z rovnováhy. V plné rychlosti se otočila a rozhazovala kolem sebe sněh. Zmocnila se mě náhlá euforie a pýcha. Ten zelenáč sice nedokázal vytvořit použitelný štít, ale závoje sekala jakoby mimochodem. A dokázala se soustředit a neztrácela rozvahu.

Příšera zpomalila, kývala hlavou sem a tam a pak si všimla stop neviditelných nohou mířících k domu. Vyдалa další nadpřirozený skřek a vydala se po nich. Neodvažoval jsem se vypálit, protože byla v jedné linii s domem Carpenterů. Zdvihl jsem tedy pravou ruku, silou vůle jsem aktivoval jeden ze třívrstvých prstenů a vyslal jsem na to cosi výron surové energie.

Neviditelná energie je zasáhla do kolen a podrazila tomu nohy takovou silou, že se to zhroutilo do sněhu. Stopy ve sněhu spěchaly okolo k předním dveřím domu. Molly si zřejmě uvědomila, že bezpečností dveře možná nepůjdou kvůli poškození otevřít. Znovu jsem pocítil hrdost.

Ale ta rychle pominula, když mě to cosi, co za mými zády hrálo mrtvého brouka, napálilo do kříže jako sírou a zkaženými vejci poháněná lokomotiva.

Tvrdý úder rohů bolet jako čert, ale ochranná magie mého dlouhého koženého pláště zabránila, aby mě probodly. Náraz mi vyrazil dech, hlava mi odlétla dozadu a já jsem padl do sněhu. Vteřinu jsem byl naprosto zmatený a pak jsem zjistil, že to stojí nade mnou a sápe se mi na zátylek. Vtáhl jsem hlavu mezi ramena a překulil jsem se, ale jen proto, abych dostal kopytem do nosu. Kromě vedlejšího efektu rotujících hvězdiček to taky příšerně bolelo.

Snažil jsem se dostat pryč, ale sotva jsem se hýbal a to cosi po mně šlo.

Charity vyšla z dílny, v levé ruce svírala pořádnou palici s tupým a ostrým koncem a v pravé profesionální nastřelovačku hřebíků.

Když byla tři metry od příšery, zvedla hřebíkovačku, začala mačkat spoušť a přitom stále šla. Dělal to puť-puť-puť a už tak popálená nestvůra vřeštěla bolestí. Vyskočila do vzduchu, několikrát se zatočila, padla na zem a tloukla sebou ve sněhu. Viděl jsem, že jí ze zad trčí dlouhé hřebíky a z ran stoupal kouř a krvácely zelenomodrým plamenem.

Chtěla utéct, ale podařilo se mi podrazit jí kopyta dřív, než se pořádně postavila na nohy.

Charity s divokým výkřikem máchla palicí nad hlavou a roztála tomu čemusi lebku. Vytryskla zelenavá hmota a další zelenomodré plameny, než sebou nestvůra naposledy trhla. Její tělo začal stravovat tajuplný plamen.

Vstal jsem a plamennou hůl stále držel v ruce. Zbývající bestie byly sice raněné, ale stále se dokázaly hýbat. Jejich žluté oči s kosočtverečnými zornicemi plály nenávisť a hladem.

Odhodil jsem plamennou hůl a popadl plechové hrablo na sníh, které leželo u jedné ze sněhových pevností. Charity pozvedla nastřelovačku hřebíků a zamířili jsme k nestvůrám.

Ať ty nestvůry byly cokoli, rozhodně se jim nechtělo bojovat se smrtelníky ozbrojenými chladným železem. Obě se otřásly zároveň, jako kdyby tvořily jedinou bytost, otočily se a odskákaly do tmy.

Stál jsem tam, lapal po dechu a rozhlížel se kolem. Každou chvíli jsem vyplivl trochu krve. Měl jsem pocit, že do nosu mi někdo vlepil žhavé uhlíky. Krkem se mi propalovaly stříbrné drátky bolesti hyperflexe z té rány do zad a kříž jsem cítil jako jednu velikou modřinu.

„Jste v pořádku?“ zeptala se mě Charity.

„Nadpřirození,“ zamumlal jsem. „Proč nadpřirození?“

Kapitola druhá

„Je zlomený,“ řekla Charity.

„Myslíte?“ opáčil jsem. Lehce se dotýkala mého nosu a rozhodně to nebylo nijak příjemné, ale během prohlídky jsem nehnul ani brvou. Chlapi to tak dělají.

„Hlavně že není vybočený,“ řekl Michael a okopával si sníh z bot. „Rovnění nosu patří mezi věci, na které se nezapomíná.“

„Našels něco?“ zeptal jsem se ho.

Přikývl a opřel meč v pochvě do rohu. Michael je urostlý, jen o pár centimetrů menší než já, ale mnohem svalnatější. Má lehce prokvetlé černé vlasy a krátkou bradku. Oblečený byl do džínů, těžkých bot a modrobílé flanelové košile. „Ta mršina tam stále leží. Je skoro celá spálená, ale nerozplynula se.“

„Jo,“ přitakal jsem. „Nadpřirození nepatří tak úplně do duchovního světa. Necháávají po sobě mrtvoly.“

Michael zabručel. „Kromě toho tam byly ještě stopy, ale to je všechno. Žádná známka, že by se tu ti kozlové ještě potloukali.“ Podíval se do jídelny, kde děti u stolu vzrušeně mluvily a hltaly pizzu, kterou byl Michael v době přepadení někde koupit. „Sousedí si myslí, že ta světelná podívaná byla od vybuchlého transformátoru.“

„To je přijatelné vysvětlení.“

„Děkuji Bohu, že se nikomu nic nestalo,“ řekl. Od něho to nebyla jen fráze. Myslel to doslova. Protože byl oddaným katolíkem a zřejmě také proto, že nosil svatý meč, do

jehož jílce byl zakován jeden hřeb z Kříže. Otrásl se a krátce se na mě usmál. „A samozřejmě tobě, Harry.“

„Poděkuj Danielovi, Molly a Charity,“ opáčil jsem. „Já jsem tu návštěvu jen trochu zaměstnal. Tvoje rodina dostala ty nejmenší do bezpečí. „A největší nakládačku jim dala Charity.“

Michael tázavě povytáhl obočí a podíval se na svoji ženu. „I tohle je její práce?“

Charity zrudla. Rychle posbírala zakrvácené kousky plátna a obvazů a odnesla je spálit do krbu v obýváku. Při mém povolání není dobré nechávat povalovat vzorky krve, nehtů nebo vlasů tak, aby je mohl kdokoli najít. Zatímco byla pryč, stručně jsem Michaelovi popsal průběh boje.

„Mojí nastrelovačkou?“ zašklebil se, když se Charity vrátila do kuchyně. „Jak jsi věděla, že jsou to nadpřirození?“

„Nevěděla jsem to. Prostě jsem popadla, co bylo po ruce.“

„Měli jsme štěstí,“ řekl jsem.

Michael povytáhl obočí.

Ušklíbl jsem se na něho. „Ne každá dobrá věc, která se přihodí, je boží zásah, Michaeli.“

„To je pravda. Ale raději za tím vidím Jeho, pokud nemám dobrý důvod věřit v něco jiného. Připadá mi to mnohem zdvořilejší.“

Charity se postavila vedle svého manžela. Přestože se usmívali a hovořili o přepadení lehkým tónem, všiml jsem si, že se pevně drží za ruce a Charity každou chvíli zabloudí pohledem k dětem, jako kdyby se chtěla ujistit, že tam stále jsou a jsou v bezpečí.

Najednou jsem si připadal jako vetřelec.

„Tak jo,“ řekl jsem a zvedl jsem se. „Vypadá to, že mám nějakou novou práci.“

Michael přikývl. „Znáš důvod toho útoku?“

„To je právě ta práce.“ Při oblékání kabátu jsem se šklebil bolestí, protože jsem musel pohnout ztuhlým krkem. „Myslím, že šli po mně. Útok na děti měl odvrátit pozornost, aby mě ten třetí mohl vzít zezadu.“

„Jste si jistý?“ zeptala se Charity polohlasem.

„Ne. Je možné, že mají stále ještě vztek kvůli té záležitosti v Arctis Toru.“

Charity přimhouřila oči. Arctis Tor je srdce Zimního dvora, pevnost a svatyně nejsvětější samotné královny Mab. Jeden odporný patron ze Zimy kdysi unesl Molly a já a Charity jsme, s drobnou pomocí, ztekli věž a silou Molly osvobodili. Neobešlo se to bez obrovského rambajzu a podařilo se nám při tom nakrknout celou hordu zlovolných nadpřirozených.

„Pro všechny případy mějte oči otevřené,“ řekl jsem jí. „A řekněte Molly, že chci, aby tady nějaký čas zůstala.“

Michael se na mě úkosem podíval. „Abychom ji chránili?“

„Ne, myslím, že vy budete potřebovat její ochranu.“

Michael překvapeně zamrkal. Charity nakrčila čelo, ale nic neřekla.

Pokývl jsem jim a odešel. Molly se poslední dobou už nestavěla proti všemu, co jsem jí řekl, býval to u ní reflex, ale tohle byl nejlepší způsob, jak se s ní nedohadovat.

Zavřel jsem dveře domu a nechal za sebou vůni pizzy a vzrušené štěbetání dětí.

Listopadová noc byla tichá a velice chladná.

Potlačil jsem třas a spěchal k autu, otlučenému volkwagenu Brouk, který měl původně modrý lak, ale teď se honosil směsí červené, modré, zelené, žluté a nejnověji šedé základovky na kapotě motoru, kterou někde sehnal můj automechanik. Nějaký neznámý šprýmař, který se asi

---

moc dívá na filmy od Disneyho, mi na kapotu motoru nasprejoval kruh a v něm číslo 53, ale auto se jmenuje Modrý brouk a tak to také zůstane.

Sedl jsem si dovnitř a chvíli pozoroval teplé, zlatavé světlo, které se linulo z domu.

Pak jsem nastartoval a vyrazil k domovu.

Kapitola třetí

„A jsi si jistý, že to byli nadpřirození?“ zeptal se Bob lebka.

Zamračil jsem se. „Kterým tvorům při styku s železem a ocelí vzplane krev, Bobe? Myslím, že poznám, když mi nadpřirozený zlomí nos.“

Byl jsem dole v laboratoři, do níž se z obýváku mého suterénního bytu schází padacími dveřmi a po skládacích dřevěných schůdcích. Je to v podstatě betonová místnost dost hluboko pod penzionem, v němž je můj byt, aby v ní stále bylo chladno. V létě je to fajn. V zimě už zas tak ne.

Laboratoř sestává z dlouhého stolu uprostřed a podél tří stěn se táhnou stoly a ponky. Kolem prostředního stolu tak zůstává úzká ulička. Ponky jsou plné magického náčiní a náradí a na stěny nad ně jsem zavěsil takové ty drátěné poličky, které dostanete za pár šupů ve Wal-Martu. Na poličkách mám spoustu různých nádobek a podobných věcí, od olovem vyložené krabičky po jutové pytle, od Tupperware po kožený váček vyrobený, fakt nekecám, z šourku opravdového lva.

Byl to dárek. Víc se neptejte.

Místnost osvětlovaly svíčky a jejich světlo se odráželo od miniaturních cínových budov na prostředním stole. Byl to model Chicaga. Snesl jsem dolů psací stůl pro Molly – víc místa jsem nemohl postrádat – a její poznámky a rozrůstající se sbírka náčiní zůstávaly i v tom malém prostoru pečlivě urovnané.

„No jo, vypadá to, jako kdyby ti někdo vyčítal Arctis Tor,“ řekl Bob. Lebka, jejíž oční důlky hořely tlumeným oranžovým světlem, jako když za rohem hoří svíčka, spočívala na vlastní policiče na jinak holé stěně. Na policiče vedle lebky bylo poházeno půl tuctu milostných románů. Sedmý spadl na zem a zakrýval část stříbrného vyvolávacího kruhu, který jsem si tam udělal. „Nadpřirození nikdy nezapomínají, šéfe.“

Zavrtěl jsem hlavou, sebral spadlou knihu a položil jsem ji zpátky na polici. „Slyšels někdy o podobných potvorách?“

„Moje vědomosti o nadpřirozených hájemstvích jsou omezeny především na Zimu,“ odpověděl Bob. „Na něco podobného těmhle chasníkům jsem ještě nenarazil.“

„Proč by na mě měli být naštvaní kvůli bitvě u Arctis Toru, Bobe? Zatraceně, vždyť jsme to ani nebyli my, kdo zaútočil na srdce Zimy. My jsme tam přišli až potom a poprali se s nějakými poskoky Zimy, kteří unesli Molly.“

„Možná si to někdo ze zimních Sidhe objednal jako práci na zakázku. Mohli by to být wyldfae. Je jich víc než čehokoli jiného. Mohli to být satyrové.“ Světlo v očních důlcích se rozjasnilo. „Viděls nějaké nymfy? Kde jsou satyrové, musí být poblíž jedna nebo dvě nymfy.“

„Ne, Bobe.“

„Určitě? Nahá, neskutečně krásná dívka dost stará na to, aby se vyznala a dost mladá, aby neměla zábrany?“

„Pamatoval bych si, kdybych tam takovou viděl,“ opáčil jsem.

„Pff,“ ulevil si Bob a světýlka v očních důlcích zklamaně zakolísala. „Ty neuděláš nic pořádně, Harry.“

Zamnul jsem si zátylek. Bolest tím nijak nepolevila, ale aspoň jsem se nějak zaměstnal. „Tyhle kozlíky jsem už někde viděl, nebo jsem o nich četl,“ řekl jsem. „Nebo přinejmenším o něčem hodně podobném. Kam jsem založil spisy o blízkých oblastech Neverneveru?“

„Severní stěna, zelená plastová krabice pod ponkem,“ nasměroval mě Bob okamžitě.

„Díky,“ opáčil jsem a vydoloval jsem zpod ponku těžkou krabici. Byla plná povětšinou v kůži vázaných pojednání na rozličná nadpřirozená témata. Kromě jednoho, což byla sbírka komiksů Calvin and Hobbes. Jak se to sem dostalo?

Vybral jsem několik knih a položil je na stůl, kde se na modelu města nacházelo jezero Michigan. Přitáhl jsem si židli a začal listovat.

„Jaký byl ten výlet do Dallasu?“ zeptal se mě Bob.

„Hmm? Aha, prima, prima. Někoho tam sledoval Černý pes.“ Podíval jsem se na mapu Spojených států, nalepenou na silném kartonu, která visela na stěně pod Bobem. Bezmyšlenkovitě jsem z kartonu vytáhl zelený špendlík a zapíchl ho do Dallasu v Texasu. Připojil se tak k tuctu zelených a několika málo červeným, které označovaly plané poplachy. „Spojili se se mnou přes Paranet a já jim ukázal, jak toho Fida dostat z města.“

„Ta podpůrná síť, kterou jste s Elaine rozjeli, je vážně fajn,“ řekl Bob. „Učí střevle, jak se spojit, když je chce sežrat velká ryba.“

„Raději to beru jako učení vrabců, jak se spojit, aby společně zahnali jestřáby,“ řekl jsem a vrátil jsem se na židli.

„Každopádně to v dlouhodobém měřítku pro tebe znamená méně nebezpečí a méně práce. Konstruktivní zbabělost. Uznávám, že je to mazané.“ Nasadil melancholický tón. „Slyšel jsem, že v Dallasu mají nejlepší striptýzové kluby na světě, Harry.“

Zpražil jsem Boba pohledem. „Když už mi nepomáháš, tak aspoň neruš.“

„Ach,“ hlesl Bob. „Jasan.“ Román, který jsem položil na polici, se několik vteřin chvěl, pak vyskočil, otočil se a ote-

vřel se na první straně. Lebka se otočila ke knize a oranžové světlo z jejích očních důlků dopadlo na stránky.

Listoval jsem starým textem. Pak druhým. Třetím. K sakru, věděl jsem, že v jednom z nich jsem něco viděl nebo četl.

„Strhni z ní šaty!“ vykřikl Bob.

Bob lebka bere paperbackové romány velice vážně. Další stránku otočil tak rychle, že ji natrhl. Bob se ke knihám chová ještě hůř než já.

„No vždyť to říkám!“ zahulákal Bob o několik stran dál.

„Nemohli to být satyrové,“ mumlal jsem si nahlas a snažil se seřadit si myšlenky. Nos mě příšerně bolel a s krkem to nebylo vůbec lepší. Taková bolest vás brzy začne ničit, i když jste čaroděj, kterého už odmala bombardovali basebalovými míčky. „Satyrové mají lidské obličej. Tyhle potvory je neměly.“

„Kozodlaci?“ navrhl Bob. Otočil stránku a pokračoval ve čtení. Bob je duchem intelektu a řešení mnoha úkolů najednou zvládá lépe než... vlastně kdokoli. „Nebo dlakozy.“

Podrážděně jsem po něm střelil pohledem. „Nemůžu uvěřit, že jsem to slovo vůbec slyšel.“

„Které?“ zeptal se Bob zvesela. „Kozodlaci?“

„Kozodlaci. Jsem si jistý, že bych mohl vést spokojený a bohatý život, i kdybych tohle slovo neslyšel, nebo si nevybavil asociace s ním spojené.“

Bob se zasmál. „Ale no tak, Harry, nebuď takovej fajnovka.“

„Kozodlaci,“ zabručel jsem a pokračoval jsem ve čtení. Když jsem dočetl pátou knihu, šel jsem si pro další dávku. Bob pokřikoval na svoji knihu, povzbuzoval při milostných scénách a rýpal v ostatních, jako kdyby postavy byly živými herci na jevišti.

Kdybych byl bystrý, mohlo mi to o Bobovi prozradit něco důležitého. Koneckonců sám Bob byl v podstatě duchovním

tvorem vytvořeným energií myšlenek. Postavy v knize byly z jistého pohledu v zásadě stejné – nebyly vidět, nebylo možné se jich dotknout. Byly to pouze obrazy ve čtenářově hlavě, konstrukty představitivosti a myšlenek, jimž dala tvar spisovatelova práce a schopnosti a čtenářova fantazie. Svým způsobem rodiče.

Pokládal Bob, když ty knihy četl a představoval si v nich popisované události, postavy za něco jako sourozence? Kolegy? Děti? Mohl by se u bytosti, jako je Bob, vyvinout nějaký druhotný smysl pro rodinu? Bylo to docela možné. Vysvětlovalo by to jeho neutuchající zájem o literaturu, která se zabývá vznikem smrtelné rodiny.

Na druhou stranu se mohl na knižní postavy dívat stejně jako někteří muži na nafukovací panny. Rozhodně jsem to nechtěl vědět.

Naštěstí bystrý nejsem.

Útočníky jsem našel zhruba v polovině osmé knihy včetně obrázků a popisů.

„Do pytle,“ zabručel jsem a opřel jsem se.

„Našels je?“ zeptal se Bob.

„Jo.“ Zvedl jsem knihu, aby viděl na ilustrace. Bylo to mnohem přesnější vyobrazení útočníků než na většině policejních portrétů. „Jestli má ta knížka pravdu, přepadli mě gruffové.“

Bobovi upadla kniha na polici. Zachrčel. „Hm. Říkáš gruffové?“

Zamračil jsem se na něho a on se začal hihňat. Lebka chrastila.

„Gruffové?“ smál se tlumeně.

„Co je?“ ohradil jsem se dotčeně.

„Jako v té dětské říkance o třech kozlících The Three Billy Goats Gruff?“ Lebka se řehtala na celé kolo. „Tvůj zadek si podala dětská říkanka?“

„Neřekl bych, že si podali můj zadek.“

Bob se dusil smíchy a vzhledem k tomu, že neměl žádné plíce, to bylo zřejmě úmyslné. „To proto, že se nevidíš,“ zasířel. „Máš přílišně nateklý nos a dvě modřiny. Vypadáš jako mýval. Co si drží vymknutý zadek.“

„Tys je neviděl v akci. Byli silní a vůbec ne hloupí. A byli čtyři.“

„Jako čtyři jezdci!“ zvolal. „Až na ty drobné rozdíly.“

Zamračil jsem se ještě víc. „Dobře, dobře. Jsem rád, že jsem tě pobavil.“

„Ach, to rozhodně,“ opáčil Bob a hlas se mu třásl smíchem. „Pomoc, pomoc! Billy Gruff!“

Zpražil jsem ho pohledem. „Něco ti uniká, Bobe.“

„Ale nemůže to být taková sranda jako to, co jsem už slyšel. Vsadím se, že všichni Sidhe v Zimě se chechtají.“

„Nechechtají. To je právě ono. Gruffové pracují pro Léto. Jsou něco jako policie královny Titanie.“

Bob se okamžitě přestal smát. „Ach.“

Přikývl jsem. „Po té záležitosti v Arctis Toru bych pochopil, kdyby po mně šel někdo ze Zimy. Nikdy mě nenapadlo, že budu mít tenhle problém s Létem.“

„No, svým způsobem jsi přivodil smrt dcery královny Titanie tisícovkou čepelí,“ poznamenal Bob.

„Jo,“ zabručel jsem. „Ale proč by posílala gorily až teď? To mohla udělat už před lety.“

„Takoví jsou nadpřirození,“ opáčil Bob. „Logika není jejich silnou stránkou.“

„Život by byl tak jednoduchý.“ Klepal jsem prstem do knihy a přemýšlel jsem. „Jsem si jistý, že v tom bude ještě něco víc.“

„Jak vysoko stojí gruffové v hierarchii Léta?“ zeptal se Bob.

„Celkem vysoko. Aspoň jako skupina. Mají pověst zabijáků trollů. Možná odtud pochází ta dětská rýmovačka.“

„Zabijáci trollů,“ řekl Bob. „Trollové. Jako osobní strážci Mab, jejichž kusy jsi našel rozesté kolem Arctis Toru?“

„Správně. Ale co jsem tam udělal, naštvalo Zimu, ne Léto.“

„Vždycky jsem obdivoval tvoji schopnost naštvat jen jednu stranu.“

Potrásl jsem hlavou. „Ne. Musel jsem udělat něco, co se nějak dotklo Léta.“ Nakrčil jsem čelo. „Nebo pomohlo Zimě. Bobe, víš...“

Začal zvonit telefon. Jednou se Molly málem přizabila, když se po schůdkách hnala zvednout sluchátko, proto jsem ze zásuvky v ložnici natáhl prodlužovák až sem dolů. Staré natahovací hodiny na polici ukazovaly po půlnoci. Nikdo mi nevolá tak pozdě, pokud není nějaký průšvih.

„Nezapomeň, cos mi chtěl,“ řekl Bob.

„To jsem já,“ řekla Murphyová, když jsem zvedl sluchátko. „Potřebuju tě.“

„No ne, seržantko, konečně jsi to přiznala. Už chybí jen romantická hudba.“

„Mluvím vážně.“ Měla unavený, napjatý hlas.

„Kde?“

Dala mi adresu a zavěsili jsme.

Teď už jen zřídka dostávám práci od Chicagského policejního sboru a mezi tím a mými častými cestami do jiných měst v rámci povinností Strážce jsem si jako detektiv zrovna nohy neušoupal. Můj příjem Strážce Bílé rady sice stačí, abych nebankrotoval, ale můj bankovní účet zvolna vykrvácel do té míry, že jsem si opravdu nemohl dovolit vyhýbat se tučným šekům.

Potřeboval jsem tu práci.

„To byla Murphyová. Služební hovor.“

„Co jiného by to mohlo být, takhle pozdě v noci?“ souhlasil Bob. „Pořádně si hlídej záda, šéfe.“

„Proč mi to říkáš?“ zeptal jsem se a vklouzl jsem do kabátu.

„Nevím, jak moc se vyznáš v dětských rýmovačkách, ale jestli si vzpomínáš, v téhle bylo několik bratrů.“

„Jo, a každý byl větší a drsnější než ten předchozí.“

Vyrazil jsem za Murphyovou.

Kozodlaci. Kristova noho.

Kapitola čtvrtá

Stál jsem tam a sledoval oheň jako všichni ostatní, když mi místní polda přivedl Murphyovou.

„Je načase,“ řekla napjatě. Nadzdvihla policejní pásku a pokynula mi. Na klopě kabátu jsem už měl připnutou malou plastovou placku policejního konzultanta. „Proč ti to trvalo tak dlouho?“

„Na silnicích je třicet čísel sněhu a stále sněží,“ odpověděl jsem.

Vzhlédla ke mně. Karrin Murphyová je nesmírně drobná, a v silné zimní bundě vypadala ještě menší. Velké hebké vločky se jí usazovaly na zlatých vlasech, třpytily se na řasách a oči pod nimi získávaly odstín ledovcové modři. „To tvoje autíčko uvízlo v závěži, co? Co to máš s obličejem?“

Rozhlédl jsem se. „Koulovali jsme se.“

„Zřejmě jsi prohrál,“ zabručela Murphyová.

„Mělas vidět ty ostatní.“

Stáli jsme před malým, čtyřpatrovým domem, který něco poslalo k čertu.

Celé průčelí bylo pryč, jako kdyby je někdo odsekl obrovskou sekerou. Pokud to dovolil hustý závoj prachu, dýmu a sněhu, mohli jste zahlédnout stropy a interiéry prázdných bytů. Uvnitř místy hořelo a plameny v zimním a kouřovém hávu vypadaly neskutečně. Trosky se vyvalily na ulici a poškodily i některé domy na druhé straně. Policejní kordon držel všechny lidi nejméně blok od místa požáru. Všude se válely úlomky cihel, střepy a kusy žele-

za. Vzduch byl štiplavý a páchl kouřem z věcí, které nikdy neměly přijít do ohně.

Navzdory počasí se kolem policejního kordonu shromáždilo několik stovek lidí. Nějaký podnikavec prodával horkou kávu z obrovských termosek a mně nebylo líto vyklopit dolar za polystyrenový kelímek kafe, sušenou smetanu a sáček cukru.

„Je tady spousta požárních aut, ale jen jedna sanitka,“ poznamenal jsem. „A posádka pije kafe, zatímco všichni ostatní se klepou zimou.“ Napil jsem se. „Parchanti.“

„Ten dům nebyl obydlený,“ řekla Murphyová. „Právě ho rekonstruovali.“

„Nikomu se nic nestalo. To je plus.“

Murphyová mi věnovala tajemný pohled. „Souhlasil bys s tím, že tvoje práce bude neoficiální? Per diem?“

Usrkl jsem trochu kávy, abych zakryl úšklebek. Mám raději, když je to aspoň na dva dny. „Počítám, že město zrovna neoplývá penězi na konzultanty, co?“

„Oddělení zvláštního vyšetřování dává stranou peníze na kafe pro případ, že bychom tě někdy potřebovali.“

Tentokrát jsem se ani nesnažil zakrýt úšklebek. Vzít peníze od města je jedna věc. Ale vzít peníze od poldů z Oddělení zvláštního vyšetřování je něco jiného.

Oddělení zvláštního vyšetřování funguje u místní policie jako bazénový filtr. Věci, ke kterým se nehlasí žádné jiné oddělení, spadnou do OZV. Ve valné většině případů jde o hrubou nádeničinu, která se nikomu nechce dělat, takže OZV vyšetřuje všechno od deště žab po zvuky, které vypadají, jako kdyby se rvali psi, až po čupakabru, která z kanálu obtěžuje domácí mazlíčky. Byla to bez legrace všivá práce a v důsledku toho město pohlíželo na OZV jako na útulek pro neschopné. To sice nebyla pravda, ale příslušníci OZV měli obecně některé shodné rysy – byli dost

inteligentní na to, aby si kladli otázky, když něco nedávalo smysl, a měli neomluvitelný nedostatek talentu pro plavbu v temných vodách úřednického zákulisí.

Když seržantka Murphyová ještě byla poručíkem Murphyovou, byla také velitelkou OZV. Byla degradována, protože zmizela na čtyřiaadvacet kritických hodin jistého vyšetřování. Sotva mohla nadřízeným říct, že v té době zrovna dobývala ledovou pevnost v přílehlé oblasti Neverneveru. OZV teď velel její starý partner poručík John Stallings a vedl je s hodně ořezaným a pořádně podvázaným rozpočtem.

Proto ten nedostatek výživné práce pro jediného profesionálního čaroděje v Chicagu.

Nemohl jsem si vzít jejich peníze. Rozhodně se v nich neváleli. Ale měli svoji hrdost. Ale ani tak jsem si je nemohl vzít.

„Per diem? Můj bankovní účet je na tom hůř než morální cítění tabákového lobbisty. Uděláme to od hodiny.“

Murphyová na mě chvilku zírala a pak váhavě, ale vděčně přikývla. Hrdost občas nepřeváží praktickou stránku věci.

„Tak o co tady jde. Žhářství?“

Pokrčila rameny. „Nějaký výbuch. Možná nehoda. Možná ne.“

Mlaskl jsem. „No jo, k pravděpodobným nehodám mě voláš v jednom kuse.“

„Pojď.“ Vytáhla z kapsy bundy roušku a nasadila si ji.

Vyndal jsem šátek a omotal jsem si ho kolem úst a nosu. Teď už jsem potřeboval jen kovbojský klobouk a ostruhy. Pracky nahoru, fešáku.

Podívala se na mě, ale pod rouškou jsem z její tváře nedokázal nic vyčíst. Vedla mě k budově přílehlé k polorozbořenému domu. Tam na nás čekal její parťák.

Rawlins je statný padesátník lehce přes váhu a měkký asi jako lokomotiva. Nechal si narůst prokvetlou bradku, která ostře kontrastovala s jeho tmavou pokožkou, a přes uniformu si oblékl obnošený zimník.

„Dresdene, rád vás vidím,“ řekl uvolněně.

Potrásl jsem mu rukou. „Co dělá noha?“

„Bolí mě, že asi budete chtít, abych odešel,“ řekl věčně. „Au.“

„Bude pro vás lepší, když to zatlučete,“ řekla Murphyová a založila si ruce na prsou. Bystrý pozorovatel by to mohl brát jako výraz tvrdohlavosti. „Musíte živit rodinu.“

Rawlins si povzdechl. „Jo, jo. Budu na ulici.“ Pokývl mi a odešel. Střelná rána na noze se mu dobře zahojila, ani nekulhal. Měl štěstí. Já taky. To já jsem ho do toho průšvihů dostal.

„Zatluout?“ zeptal jsem se Murphyové.

„Nejde o nic konkrétního, ale lidé mimo OZV dali jasně najevo, že jste persona non grata.“

To trochu zabořelo. „Aha, no jasně. Způsob, jakým pomáhám chicagské policii řešit věci, se kterými si neví rady, je prostě neomluvitelný,“ řekl jsem o něco nedůtklivěji, než jsem měl v úmyslu.

„Já vím,“ opáčila Murphyová.

„Jsem šťastný, že mě neobvinili ze zneužití pravomocí a narušování společenského řádu a nezavřeli.“

Murphyová znaveně mávla rukou. „Vždycky se něco najde. Organizace takhle prostě fungují.“

„Jen s tím rozdílem, že když se v country klubu na někoho naštvou, tak ho vyrazí, ale nikdo při tom neumře. Většinou.“

Zadívala se na mě. „Co chceš, abych s tím udělala, Harry? Musela jsem se přišerně snažit, jen abych si udržela tuhle zatracenou práci. Nemám nejmenší šanci, že budu ještě

někdy velet, natož abych se dostala na post, odkud bych mohla účinně ovlivňovat změny ve vedení policie.“

Zatnul jsem zuby. Cítil jsem, jak rudnu. Neřekla to, ale o velení a budoucí zářivou kariéru přišla proto, že mi kryla záda. „Murph...“

„Ne,“ štěkla možná zbytečně chladně. „Vážně bych to ráda věděla, Dresdene. Když se do toho městu nechťelo, platila jsem tě ze své kapsy. Ostatní z OZV hází do prasátka, co můžou, abychom tě zaplatili, až tě budeme doopravdy potřebovat. Nebo bych podle tebe měla vzít noční brigádu v občerstvení, abych zaplatila tvoje honoráře?“

„K čertu, Murph. Nejde přece o peníze. Nikdy nešlo o peníze.“

Pokřčila rameny. „Tak na co si stěžuješ?“

Chvilku jsem o tom uvažoval a pak jsem řekl: „Kvůli tomu, aby sis udržela svoji práci, nemusíš tancovat, jak kariéristé pískají.“

„Ne,“ opáčila střízlivým tónem. „Ne v racionálním světě. Ale pokud sis nevšiml, takový svět se nejspíš nachází někde úplně jinde. A mám takový pocit, žeš jednou nebo dvakrát taky musel doběhnout své nadřizené.“

„Pchá,“ řekl jsem. „A tušé.“

Pousmála se. „Je to na houby, ale tak to prostě je. Už jsi dokňučel?“

„K čertu s tím. Do práce.“

Murphyová pokývla k sutí zavalené uličce mezi poškozeným domem a sousední budovou. Vykročili jsme tam a cestou přelézali cihly a popadané trámy.

Sotva po metru mě do nosu udeřil štiplavý puch síry, který přehlušil i zápach z rozbořeného domu. Takhle smrdí jen jedna věc.

„Zatraceně,“ zabručel jsem.

„Říkala jsem si, že je mi ten smrad nějak povědomý. Jako tam v té pevnosti.“ Podívala se na mě. „A... i jinde jsem to cítila.“

Dělal jsem, že jsem si jejího pohledu nevšiml. „Jo. Pekelný oheň.“

„A je toho ještě víc,“ řekla Murphyová polohlasem. „Pojď.“

Prodírali jsme se uličkou, dokud jsme neminuli zhroucenou část budovy. Stačil jeden krok a trosky končily a vedle nás se opět tyčila zeď. Hranice mezi zbořenou částí a zbytkem budovy se nepravidelně tyčila vzhůru do prachu, sněhu a kouře, až na část zdi nějakých sto sedmdesát centimetrů nad zemí.

Tam nepravidelnou, zubatou čáru zdíva a zkroucených traverz narušoval dokonale hladký půlkruh vykousnutý do zdi.

Nakřčil jsem čelo a naklonil jsem se blíž. Puch Pekelného ohně byl silnější a já si uvědomil, že něco si propálilo cestu skrz cihlovou zeď. Proud energie, který fungoval jako obrovský vrták. Musel být nepředstavitelně horký, když odpařil cihly, beton i ocel a okraje zbylé poloviny otvoru byly roztavené a hladké jako sklo.

Každý přirozený zdroj tak obrovského žáru by vyvolal takovou tepelnou vlnu, že by uličku, v níž jsme stáli, sežehla na uhel. Ta byla ale v místech, kde nebyla zasypána troskami, plná obvyklého městského harampádí a odpadu a navíc sněhu, který sem za několik hodin nachumelil.

„Řekni něco,“ hlesla Murphyová.

„Tohle neudělal žádný normální oheň.“

„Jak to myslíš?“

Rozpřáhl jsem ruce. „Oheň vyvolaný magií je čistý oheň, Murph. Můžeš samozřejmě vyvolat obrovský žár a energii, ale jakmile to uděláš, chová se jako žár. Musí se chovat podle zákonů termodynamiky.“

„Takže mojo,“ řekla Murphyová.

„No, technicky vzato mojo není...“

Povzdechla si. „Jde tady o magii, nebo ne?“

Jako by to dost neprozrazoval puch Pekelného ohně.

„Jo.“

Murphyová přikývla. „Ty vyvoláváš oheň v jenom kuse. Viděla jsem ho dělat spoustu věcí, které jako normální oheň nevypadají.“

„Ach, jistě,“ řekl jsem a přidržel jsem dlaň nad plamenem propálenou cihlou. Byly ještě teplé. „Jakmile ho ale chceš ovládat, potřebuješ další energii, abys ho soustředila požadovaným směrem. Ovládnutí energie vyžaduje stejné úsilí jako samotný oheň, ne-li větší.“

„Dokázal bys něco takového?“ zeptala se a ukázala na dům.

Kdysi by takovou otázku položila jiným tónem a já bych přemýšlel, jestli v těch rukách v kapsách drží pistoli nebo želízka. Ale to už je dávno. A tehdy bych jí zřejmě nedal tak přímou odpověď jako teď.

„Ani za celé peklo,“ řekl jsem tiše a nemyslel jsem to ani moc metaforicky. „Především jsem si jistý, že bych nedokázal shromáždit tolik energie. A i kdybych to dokázal, neměl bych už sílu, abych ji ovládl.“ Zavřel jsem oči a hledal jsem zbytkové stopy síly v okolí, ale pád budovy a následný pohyb prachu, sněhu a kouře zastřel jakékoli souvislé stopy, které by mi mohly naznačit, jakým způsobem bylo dílo vytvořeno.

Ale všiml jsem si něčeho jiného. Povrch řezu nebyl kolmý ke stěně budovy. Byl pod úhlem. Zamračil jsem se a ohlédl, abych si sklon otvoru spojil se stěnou budovy na protější straně.

Murphyová mě znala natolik, aby věděla, že jsem na něco narazil, a já ji znal natolik, abych věděl, že ty vrásky

nad nosem má od toho, jak se ze všech sil přemáhá, aby mlčela a nechala mě pracovat.

Vstal jsem a šel na druhou stranu uličky. Stěnu pokrýval slabý povlak sněhu a prachu.

„Pozor na oči,“ zamumlal jsem a přivřel jsem víčka. Pak jsem pozdvihl pravou ruku, soustředil vůli a zašeptal jsem: „*Ventas reductas.*“

Vyvolal jsem vítr, ale nebyl to ten prudký poryv, jaký jsem obvykle používal. Byl mnohem mírnější a rovnoměrně proudil z mé natažené ruky. Při práci s Molly jsem měl čas znovu se zamýšlet nad mnoha mými základními evokacemi, rychlou a hrubou magií, kterou čarodějové používají v zoufalých a vypjatých situacích. Snažil jsem se naučit to kouzlo Molly, ale neměla tolik hrubé síly jako já a v podstatě by ji omráčilo, kdyby vyvolala prudký poryv větru. Změnil jsem tedy způsob učení, aby bez obtíží zvládala trochu vzdušné magie. Nakonec jsme získali přijatelnou napodobeninu elektrického fénu.

Použil jsem fénové kouzlo, abych ze stěny opatrně sfoukl prach a sněh. Trvalo mi to asi minutu a půl, a když jsem skončil, ucítil jsem kromě síry ještě něco jiného. „Tuplovaně zatraceně.“

Murphyová ke mně přistoupila s baterkou a posvítla na stěnu.

Znamení bylo namalováno něčím hustým a hnědým, co bylo cítit jako krev. Napřed jsem si myslel, že je to pentagram, ale hned jsem si všiml rozdílů.

„Je lidská, Harry?“ hlesla Murphyová.

„Nejspíš. Lidská krev je nejlepším inkoustem, jaký můžeš použít pro symboly u takových vysokoenergetických kouzel, jako je tohle. Nenapadá mě nic, co by dokázalo shromáždit množství energie potřebné ke zboření takového domu.“

„To je pentagram, že jo? Jako ten, co nosíš.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jiný.“

„V čem?“ Ušklíbala se jedním koutkem. „Tedy kromě té krve.“

„Pentagram je symbol řádu,“ řekl jsem tiše. „Pět vrcholů, pět stran. Představují síly vzduchu, země, vody, ohně a ducha. Je uzavřený v kruhu, jeho vrcholy se dotýkají opsaného kruhu. Představuje síly magie ovládané člověkem. Síla vyvážená omezením.“ Ukázal jsem na symbol.

„Vidíš tohle? Vrcholy hvězdy sahají daleko ven z kruhu.“

Zamračila se. „Co to znamená?“

„Nemám zdání.“

„Sakra. Ty za ty prachy stojíš.“

„Ha, ha. Hele, i kdybych ten symbol už někdy předtím viděl, pro různé lidi může znamenat různé věci. Například hinduisté a nacisti chápou svastiku úplně jinak.“

„Můžeš to zkusit odhadnout?“

Pokrčil jsem rameny. „Jen tak z hlavy? Nepříjemně mi to připomíná kombinaci pentagramu a symbolu anarchistů. Magie bez zábran.“

„Čaroděj anarchista?“ zeptala se.

„Je to odhad.“ Instinkt mi říkal, že byl také hodně dobrý, ale měl jsem pocit, že Murphyová má stejný dojem.

„K čemu ten symbol slouží? Co má za účel?“

„Odráží sílu. Myslím, že energie, která se prohnala tím domem, se odrazila od tohoto znamení, což znamená...“ Zatímco jsem mluvil, proploval jsem logickou kaskádou. „Což znamená, že ta energie musela napřed odněkud přijít.“ Pomalu jsem se otočil a odhadoval jsem úhly. „Příchozí paprsek musel projít přímo zřícenou částí budovy a...“

„Paprsek?“

Ukázal jsem na polokruhovou díru ve zbořené zdi. „Jo. Tepelná energie. A bylo jí hodně.“

Prohlížela si otvor. „Nezdá se, že je dost veliká, aby tu budovu poslala k zemi.“

„To není,“ souhlasil jsem. „Ani kdyby vznikla explozí. Ale tohle je jen vyvrtaná díra. Energie, která ji vytvořila, mohla způsobit požár, ale ne shodit celé průčelí.“

Murphyová se zamračila a naklonila hlavu. „Tak co tedy?“

„Dělám na tom,“ zabručel jsem. Srovnával jsem si úhly a šel uličkou. Hasiči měli stále plno práce, a než jsme došli do ulice za domem, museli jsme překročit několik hadic. Přešel jsem na druhou stranu a šel podél domu se zdviženou rukou a hledal zbytkovou magii. Žádnou jsem nenašel, ale znovu jsem ucítil Pekelný oheň a jen o pár metrů dál jsem našel další zvláštní pentagram, stejný jako ten první a také skrytý pod tenkým popraškem sněhu.

Pokračoval jsem kolem zřícené budovy ve směru hodi-
nových ručiček. Na jeho další straně jsem našel dva sym-
boly na nepoškozeném domě a další přes ulici naproti bý-
valému průčelí. Pak jsem dokončil kruh a vrátil se
k našemu prvnímu symbolu.

Pět odrazových bodů, které navedly vskutku děsivé
množství energie skrz dům, vytvářelo jeden veliký obrazec.

„Je to pentagram,“ řekl jsem tiše.

Murphyová se zamračila. „Cože?“

Dotkl jsem se hladkého vývrtu ve zdi zničeného
domu. „Ten paprsek energie, která se v tomhle místě
prohnala domem, byl jednou stranou pentagramu. Pěti-
cípé hvězdy.“

Murphyová se na mě nechápavě podívala.

Sáhl jsem do kapsy a vyndal kousek křídý. „Dobře, po-
dívej. Tohle se všichni učí kreslit už v základní škole, vid’.“
Na volné místo na zdi jsem načrtl hvězdu – pět tahů kří-
dou vytvořilo pět bodů. „Jasný?“

„Jasný,“ odpověděla Murphyová. „To dostaneš od učitelky, když máš za A.“

„Další příklad symbolů, které mají různý význam. Ale podívej se tady doprostřed.“ Vybarvil jsem uzavřený tvar uvnitř hvězdy. „To je pětiúhelník, vidíš? Střed pentagramu. Tam vkládáš cokoli, co potřebuješ zadržet.“

„Zadržet?“

„Pentagram jako tenhle je symbolem síly. Má spoustu využití podle toho, jakým způsobem ho použiješ. Ale nejčastěji se používá k izolování nebo zadržení bytosti.“

„Myslíš třeba při vyvolání démona,“ řekla Murphyová.

„Jistě. Ale když víš jak na to, můžeš ho použít i k lapení jiných věcí. Vzpomínáš si na silový kruh u Harleyho MacFinna? V něm tvořilo pentagram pěr svíček.“

Murphyová se zachvěla. „Vzpomínám. Ale ten nebyl takhle veliký.“

„Ne. A čím větší uděláš, tím víc energie potřebuješ, abys ho udržela v chodu. Nikdy jsem neslyšel o žádném, který by na svoji aktivaci potřeboval tolik energie.“

Ve vrcholcích hvězdy jsem nakreslil malá X, táhl jsem křídou od jednoho k druhému a zdůraznil jsem strany vzorového pentagramu. „Chápeš? Paprsek postupoval od jednoho reflektoru k druhému a cestou propálil díry do budovy. Reflektory vytvořily z paprsku jeden obrovský pentagram, víceméně na úrovni prvního podlaží.“

Murphyová zamračeně zkoumala jednoduchý náčrtek. „Střed toho obrazce nemohl pokrýt celou budovu.“

„Ne. Potřeboval bych dobrou mapu, abych si mohl být jistý, ale myslím, že střed pentagramu byl asi šest metrů za vchodovými dveřmi. Proto se zřítilo jenom průčelí.“

„Takže ta exploze vzešla zevnitř toho pentagramu? Magické TNT?“

Pokrčil jsem rameny. „Exploze přišla zevnitř středu pentagramu, ale nemuselo to nezbytně být z pentagramu. Mohlo to být nějaké úplně běžné zařízení.“

„Přímo uprostřed obrovského, strašidelného pentagramu?“ zeptala se.

„Možná,“ přikývl jsem. „To záleží na tom, k čemu měl pentagram sloužit. A abych to zjistil, musím vědět, kterým směrem měl sever.“ Opsal jsem kroužek kolem nejvyššího vrcholu pentagramu. „Myslím tím směr první čáry.“

„Má to nějaký význam?“

„Jo. Skoro každý ho kreslí tak, jak jsem to udělal já. První čára vede z dolního levého rohu do nejvyššího vrcholu. Tak se kreslí, když chceš něco chránit, odehnat něco z určitého místa nebo zahnat spirituální bytost.“

„Takže to mohlo být kouzlo k zapuzení?“

„Jo,“ zabručel jsem. „Nebo něčemu otevřelo průchod.“

„Což by, soudě podle tvého výrazu, bylo zlé.“

„Já...“ Zavrtěl jsem hlavou. Ani jsem nechtěl vědět, jaká hrůza by k proniknutí do našeho světa potřebovala tak obrovský pentagram. „Myslím, že kdyby tím pentagramem prošlo něco úměrné jeho velikosti, nehořela by jen jedna budova.“

„Ach,“ hlesla Murphyová.

„Hele, dokud nevím, k čemu měl pentagram sloužit, můžu jenom spekulovat. A je tady ještě něco divného.“

„Co?“

„Nejsou tady žádné stopy po zbytkové magii. A to by měly být. Sakra, při tom obrovském množství energie by celé okolí mělo zářit magií. Ale nic.“

Murphyová zvolna přikývla. „Chceš tím říct, že setřeli otisky.“

Ušklíbl jsem se. „Přesně tak. A já ani netuším, jak se to dá udělat. Zatraceně, nevěděl jsem, že je to vůbec možné.“

Usrkl jsem kávu a předstíral, že jsem se zachvěl zimou. Podal jsem kelímek Murphyové. Usrkla si z druhé strany a vrátila mi ho.

„Takže nám zůstaly otázky,“ řekla. „Proč nějaký prvohorný nadpřirozený ranař umístí obrovský pentagram pod prázdný činžák? K čemu ho vytvořil?“

„A proč pak tu budovu odpálil?“ Nakrčil jsem čelo a snažil se vymyslet lepší otázku. „Proč zrovna tenhle dům?“ Otočil jsem se k Murphyové. „Komu to patří?“

„Lake Michigan Ventures,“ odpověděla Murphyová. „Je to sesterská firma Mitigation Unlimited, jejímž výkonným ředitelem je...“

„Třikrát zatraceně,“ vyprskl jsem. „Gentleman Johnnie Marccone.“

Kapitola pátá

Snažil jsem se shromáždit trochu krve ze symbolů, abych je použil ve stopovacím kouzlu a vysledoval jejího původního majitele. Bylo to na nic. Buď byla krev už příliš zaschlá, nebo byl její dárce mrtev. Měl jsem nepříjemný pocit, že to nebylo zinním vzduchem, proč kouzlo selhalo.

Typické. Jakmile byl do něčeho zapletený Marcone, nebylo to jednoduché.

Gentleman Johnnie Marcone byl loupeživým rytířem chicagských ulic a nesporným vládcem jeho kriminálního podsvětí. Přestože byl už dlouho v obležení práva a zákona, hradby papírů hájené legiemi právníků nikdy nebyly dobyty a jeho moc pomalu a nenápadně rostla. Možná by si na něho mohli došlápnout tvrději, ale holou skutečností bylo, že Marconeho způsoby byly lepší než většina jiných alternativ. Potíral násilí proti civilistům i proti ochráncům zákona. Jeho obchody tím sice nebyly o nic méně hnusné, ale představitelé města měli za to, že by mohlo být hůř.

Radní samozřejmě nevěděli, že hůř už je. Marcone začal svoji moc rozšiřovat do nadpřirozeného světa, když se podepsal pod Dohody jako nezávislý lord. V očích mocných nadpřirozeného světa se tak stal něčím jako malým, neutrálním státem, viditelnou silou, a já neměl důvod pochybovat, že tuto novou sílu využívá k tomu samému jako vždycky – k jejímu zvětšování.

A to všechno mu umožnil Harry Dresden. A nejhorší na celé situaci bylo, že to bylo to nejmenší zlo, které jsem tehdy mohl zvolit.

Vzhlédl jsem od kruhu, který jsem křídou nakreslil na chodník chráněný arkýřem, a zavrtěl jsem hlavou. „Je mi líto. Nic. Krev je buď zaschlá, nebo je dárce po smrti.“

Murphyová přikývla. „Takže si obhlídnu márnice.“

Smázl jsem dlaní část kruhu a vstal jsem.

„Můžu se na něco zeptat?“ řekla Murphyová.

„Jasně.“

„Proč nikdy nepoužíváš pentagramy? Vždycky tě vidím, jak kreslíš kruhy.“

Pokrčil jsem rameny. „Hlavně kvůli vztahům s veřejností. Když začnu v téhle zemi kreslit mraky pěticípých hvězd, začnou lidé ječet o Satanovi. Včetně satanistů. Už tak mám dost problémů. Když potřebuji pentagram, tak si ho obvykle jen představím.“

„Tohle dokážeš?“

„Magii máš především v hlavě. Vytvoříš si představu a soustředíš se na ni. Teoreticky všechno dokážeš i bez kříd, symbolů a ostatních věcí.“

„Tak proč to neděláš?“

„Protože je to zbytečná námaha a výsledek je stejný.“ Podíval jsem se vzhůru a zamžoural jsem. Sníh se stále sypal. „Ty jsi polda. Dal bych si koblihu.“

„Až takový stereotyp, Dresdene?“ zasupěla, když jsme vyšli z uličky.

„Poldové stráví spoustu času v autech, Murph. Většinou nemůžou opustit místo činu, aby si na něco zajeli. Takže potřebují něco, co jim v autě vydrží hodiny a hodiny, aniž by to ztratilo chuť nebo se tím otrávil. Koblihy se k tomu hodí skvěle.“

„Nebo granolové tyčinky.“

„Rawlins je taky masochista?“

Murphyová mě jakoby nic šťouchla ramenem do paže v okamžiku, kdy jsem nakračoval, a ztratil jsem rovnováhu. Zašklebil jsem se. Vyšli jsme na téměř pustou ulici. Hasiči začínali balit, už když jsem přijel, a kromě jednoho všechny jejich vozy odjely. Jakmile bylo po ohni, bylo také po podívané a čumilové se rozešli. V dohledu bylo jen pár poldů, většinou posedávali v autech.

„Tak co se ti stalo s obličejem?“ zeptala se.

Řekl jsem jí to.

Potlačila úsměv. „Takže tři kozlíci z dětské říkanky?“

„Hele, jsou to drsnáci. Dovedou zabít trolla.“

„Jednou jsem viděla, jak jsi to udělal. Jak těžké to může být?“

Zakřenil jsem se. „Měl jsem nějakou pomoc.“

Murphyová se také usmála. „Ještě jeden fór a trefím tě do česky.“

„Murphyová, drobné násilí je pod tvoji úroveň. To o něčem vypovídá.“

„Nech si to, chytráku. Jakmile budeš v bezvědomí na zemi, vždycky budu vyšší než ty.“

„Máš pravdu. Byla to podpásovka. Zkusím se nad to povznést.“

Ukázala mi sevřenou pěst. „Šup, Dresdene. A rovnou na Měsíc.“

Došli jsme k jejímu autu. Rawlins seděl na místě spolujezdce a dělal, že chrápe. Nepatřil k těm, kteří jen tak usnou.

„Takže Léto po tobě vyjelo,“ konstatovala Murphyová. „Myslíš, že útok na Marconeho dům s tím nějak souvisí?“

„Ztratil jsem víru v souhru náhod.“

„Nastup si,“ řekla. „Odvezu tě domů.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Možná tu ještě budu něco platný, ale musím být sám. A chci koblihu.“

nahoru, položil na ni koblihu jako obětinu a zamumlal jsem Jméno.

Jména, s velkým J, mají moc. Pokud znáte něčí Jméno, máte automaticky kanál, jímž se ho můžete dotknout, způsob, jak na něho zapůsobit magií. Může se ale stát, že to bude hodně špatný nápad. Vyslovíte jméno veliké, zlé spirituální bytosti a jste schopni se jí dotknout, fajn – ale ona vám ten dotek může okamžitě oplatit a tihle velcí kluci mají sklon udělat to mnohem drsněji než jakýkoli smrtelník. Vyslovit Jméno takové bytosti je o duši.

Ale Nevernever je obrovské místo, moře se spoustou ryb. Je tam doslova nespočet bytostí mnohem nižšího metafyzického významu a není nijak zvlášť obtížné podrobit některou vaší vůli invokací jejího Jména.

(Lidé mají také Jména. Svým způsobem. Smrtelníci mají ten odporný zvyk, že neustále přehodnocují svoji identitu, své hodnoty, svoji víru a to velice ztěžuje použití jejich Jmen proti nim.)

Znám pár Jmen. Chtěl jsem být zdvořilý, a tohle Jméno jsem vyvolal tak lehce a jemně, jak to jen šlo.

Netrvalo to dlouho, snad jen dvanáct opakování Jména, a bytost se objevila. Ze sněhu nade mnou se vyloupkla koule modrého světla veliká jako basketbalový míč a hnala se uličkou přímo mně do obličeje.

Stál jsem nehnutě. I když vyvoláte relativně bezvýznamné bytosti, nesmějí vidět, že byste sebou cuknuli.

Koule se z plné rychlosti zastavila asi třicet centimetrů od koblihy. Rozeznával jsem drobnou, zářící lidskou postavičku uvnitř. Drobnou, ale zdaleka ne tak malou, jako když jsem ho viděl posledně. Hrome, musel být dvakrát vyšší, než když jsem s ním minule mluvil.

„Tútú,“ řekl jsem a pokývl jsem skřítkovi.

Tútú se hodil do pozoru. „Můj pane!“ Skřítek vypadal jako štíhlý mladý atlet oblečený do zbroje z odpadků. Přilbu měl vyrobenou z uzávěru třílitrové Coca-Coly a zpod okraje se mu draly chomáče levandulových vlasů. Prsní plát měl udělaný z něčeho, co vypadalo jako pečlivě vytvarovaná lahvička od Pepto-Bismolu, a přes rameno měl na gumové pásce zavěšený oranžový odlamovací nůž. Kostřbatý nápis na noži, provedený zřejmě černým lakem na nehty, hlásal: Pizza, nebo smrt! U pasu měl zavěšenou polovinu šestihranné propisky a v ní zasunutý dlouhý hřebík, jehož horní část byla pečlivě omotaná lepicí páskou. Boty zřejmě zul z Kena, nebo hodně staré figurky GI Joe.

„Vyrostl jsi,“ poznamenal jsem pobaveně.

„Ano, můj pane!“ štěkl Tútú.

Povytáhl jsem obočí. „To je ten odlamovací nůž, co jsem ti dal?“

„Ano, můj pane!“ zavřeštěl. „Toto je můj odlamovací nůž! Mnozí mi ho závidí, ale je můj!“ Mluvil, jako když střílí z kulometu, a já si uvědomil, že napodobuje seržanta z Full Metal Jacket. Potlačil jsem úsměv, který se mi dral na rty. Zdálo se, že to bere velice vážně, a já jsem nechtěl ranit jeho citečky.

K čertu. Můžu hrát s ním. „Pohov, vojíne.“

„Můj pane!“ Zasalutoval tak, že se plácl dlaní do čela a pak nespustil pohled z koblíhy a rychle ji oběhl. „Tohle je koblíha,“ prohlásil už téměř svým hlasem. „Je to moje koblíha, Harry?“

„Může být. Nabízím ji jako odměnu.“

Tútú pokrčil rameny, ale vzrušeně bzučel mušimi křídly. „Za co?“

„Za informace,“ opáčil jsem. Pokývl jsem k rozvalinám budovy. „Před několika hodinami proběhlo v té budově a jejím okolí velké dílo a bylo použito znamení. Potřebu-

ju vědět všechno, co skřítkové vědí o tom, co se stalo.“ Trochu lichotek nikdy neuškodí. „A když potřebuju informace od skřítků, jsi ty ten nejlepší, Tútú.“

Hrdě vypjal plastem pancéřovanou hrud'. „Mnozí z mých lidí jsou ti zavázáni, protože jsi je zachránil před bledými lovci, Harry. Někteří z nich vstoupili do Za-Lordovy gardy.“

„Pizza Lord“ byl titul, který mi propůjčili někteří skřítkci, především proto, že jsem je pravidelně jednou týdně uplácel pizzou. Většinou se to neví, dokonce ani v mých kruzích, ale skřítkové jsou všude a vidí mnohem víc, než by jeden čekal. Svou politikou mozzarellou motivovaného přátelství jsem si zajistil náklonnost mnoha místních. A když jsem jednou zařídil, aby můj dočasný spojenec propustil několik desítek zajatých skřítků, stoupl jsem u nich ještě víc ve vážnosti.

Ale přesto „Za-Lordova“ garda byla pro mě novinkou.

„Já mám gardu?“

Tútú vypjal hrudníček. „Zajisté! Kdo myslíš, že brání strašnému netvoru Misterovi, aby pobil zemní skřítky, když ti přijdou uklízet? My! Kdo zhubí myši, krysy a odporné veliké pavouky, kteří by ti mohli vlézt do postele a oždibovat ti prsty u nohou? My! Však strachu neměj, Za-Lorde! Ni nejodpornější krysa či nejprohnanější hmyz nenaruší tvůj příbytek, dokud nám bude zbývat dech!“

Netušil jsem, že jsem k úklidové službě také dostal de-ratizéry. Když jsem tak o tom přemýšlel, bylo to hodně šikovné. V laboratoři jsem měl pár materiálů, které byly na stavbu krysího hnízda krajně nevhodné.

„Vynikající,“ opáčil jsem. „Ale chceš tu koblihu, nebo ne?“

Tútú ani neodpověděl. Proletěl uličkou jako větrem nesený papírový lampion, ale tak rychle, že se za ním táhla spirálová kondenzační stopa zvířeného sněhu.

Nadpřirozené bytosti obvykle dělají věci ve spěchu, tedy když chtějí. Sotva jsem si stihl zabroukat „When You Wish Upon a Star“ byl Tútú zpátky. Povrch jeho světelné koule změnil barvu a žhnul vzrušenou červení.

„Uteč!“ zapištěl, když svištěl uličkou. „Uteč, můj pane!“

Zamrkal jsem. Čekal jsem, že se od něho dozvím všechno možné, ale tohle jsem na seznamu neměl.

„Utíkej!“ zavřeštěl a divoce mi kroužil kolem hlavy.

Mozek stále ještě zpracovával informaci. „A co kobliha?“ zeptal jsem se jako idiot.

Tútú přilétl přede mě, opřel se mi o čelo a tlačil ze všech sil. Byl silnější, než se zdálo. Musel jsem ucouvnout, abych neztratil rovnováhu. „Vykašli se na koblihu! Uteč, můj pane!“

Vykašlat se na koblihu?

To mě přimělo dát se do pohybu. Tútú nebyl z těch, kteří propadají panice. Když už jsme u toho, ten drobný skřítek obvykle... ne že by ignoroval nebezpečí, ale spíš si ho neuvědomoval. Pokud šlo o jídlo smrtelníků, nikdy v minulosti si nebezpečí nevšímal.

V tichu zasněženého večera jsem z opačného konce uličky zaslechl nějaký zvuk. Byly to kroky, tiché a pomalé.

Roztřesený, vyděšený hlásek v hlavě mě nabádal, abych Tútúa poslechl. Rozbušilo se mi srdce, když jsem se otočil a rozeběhl se směrem, kterým ukazoval.

Vyběhl jsem z uličky, zahnul doleva a brodil se stále hlubším sněhem. Dva nebo tři bloky odsud byla policejní stanice. Tam bude světlo a lidé a to by mělo odradit cokoliv, co po mně jde. Tútú mi letěl nad ramenem a odněkud vytáhl malou plastovou píšťalku. Několikrát rychle, ostře hvízdal a já jsem v chumelenici zahlédl půl tuctu světelných koulí různých barev, všechny byly menší, než měl Tútú, a všechny letěly souběžně s námi.

Uběhl jsem další blok, pak druhý a začínal jsem si být jistý, že mě něco sleduje. Byl to nepříjemný pocit, takové mrazení v zátylku, a já byl přesvědčen, že jsem přilákal pozornost něčeho opravdu hrozného. To přesvědčení doprovázel stupňující se strach a já běžel ze všech sil.

Zahnul jsem doprava a už jsem uviděl policejní stanici. Její venkovní osvětlení slibovalo bezpečí a sněžení vytvářelo kolem lamp zářivou aureolu.

Pak se zvedl vítr a celý svět se proměnil v bílé ledové peklo. Nic jsem neviděl, ani své vlastní nohy, ani ruku, kterou jsem si podržel před obličejem. Uklouzl jsem a v hrůze jsem rychle vstal, protože jsem si byl jist, že jestli mě můj pronásledovatel dopadne na zemi, už nikdy nevstanu.

Narazil jsem ramenem do stožáru lampy a zapotácel jsem se. V té bílé mlze jsem nevěděl, kterým směrem stojím. Nedostal jsem se náhodou do vozovky? V téhle chumelenici zřejmě nikdo nepojede, ale stačilo by jedno auto, protože ho nevidím včas a nestihnu uhnout, i kdyby jelo pomalu. Neslyšel bych ani klakson.

Sněžilo tak hustě, že se mi obtížně dýchalo. Vyrazil jsem směrem, kterým se snad nacházela policejní stanice. Po několika krocích jsem nataženou rukou narazil na dům. Dlaní jsem šmátral po stěně a nechal jsem se vést. To fungovalo asi tři metry, pak zeď zmizela a já vpadl do nějaké uličky.

Vytí větru utichlo a náhlý klid mě dokonale zmátl. Zvedl jsem se na všechny čtyři a ohlédl se. Na ulici stále vířil neproniknutelný, hustý bílý závoj sněhu, který mi náhle připadal pevný jako zeď. Ale v uličce bylo sněhu sotva na tři centimetry a kromě vzdáleného sténání větru zde bylo ticho.

V tu chvíli jsem si ale uvědomil, že to ticho není prázdné.

Nebyl jsem sám.

Lesklý sníh v uličce plynule přecházel v třpytivý bílý háv řídkce posetý mrazivě modrými a ledovcově zelenými skvrnami. Zdvihl jsem pohled.

Šaty jí seděly s nadlidskou elegancí, zvlněná tkanina splývala dokonale žensky, její postava byla dokonalým souzvukem křivek, ploch, krásy a síly. Střih šatů ponechával holá ramena a paže. V porovnání s její pokožkou působil sníh poněkud zažloutle. Na hrdle, zápěstích a prstech se jí třpytily barvy, měnily se a přelévaly od sytě modré a zelené po fialovou. Její nehty se leskly stejně měňavými odstíny.

Na hlavě měla elegantní a umnou ledovou čelenku, která vypadala jako vytvořená z jediné krystalické sněhové vločky. Její dlouhé bílé hedvábné vlasy pod boky splývaly s šaty a sněhem. Její rty – nádherné, smyslné rty – měly barvu zmrzlých malin.

Byl to nádherný pohled, takový, který po staletí inspiroje umělce, nesmrtelná krása, jakou je obtížné si představit a již téměř nelze spatřit. Taková krása by mě měla zaplavit radostí. Měl bych se rozplakat a děkovat Všemohoucímu, že jsem na ni směl pohlédnout. Měl bych zatajit dech a srdce by mi mělo poskočit rozkoší.

Ale nestalo se.

Tahle krása mě děsila.

Děsila mě, protože jsem také viděl její oči. Byly to velké kočičí oči. Měnily barvu synchronně s jejími šperky nebo spíš šperky měnily barvu synchronně s jejíma očima. A přestože byly tak krásné, že jim ve smrtelném světě nabylo rovno, byly to chladné nelidské oči plné inteligence a touhy, ale bez soucitu a lítosti.

Znal jsem ty oči. Znal jsem ji.

Byl bych utekl, ale strach mi z nohou vysál všechnu sílu.

Z temnoty za ní se vynořila další postava a zůstala stát ve stínu po jejím boku jako doprovod. Připomínalo to kočku – pokud by nějaká domácí kočka mohla dorůst takové velikosti. Neviděl jsem, jakou barvu má její srst, ale její zelenozlaté oči tajemně odrážely chladné modré světlo.

„Dobře činíš, že se klaníš, smrtelníku,“ zamňoukala ta kočkovitá bytost. Měla pořádně děsivý hlas se zvláštní chvějivou intonací, jak lidský hlas procházel nelidským hrdlem. „Skloň se před Mab, královnou Větru a Temnoty. Skloň se před panovnicí Unseelie fae, Zimního dvora Sidhe.“

Kapitola šestá

Zaskřípal jsem zuby a snažil jsem se vyvolat salvu sarkastických poznámek. Nic. Byl jsem příšerně vyděšený. A z dobrého důvodu.

Vybavte si všechny pohádkové zlosyny, o kterých jste kdy slyšeli. Vybavte si zlé čarodějnice, zlovlné královny, šílené čarodějky. Vybavte si vábivé sirény, hladové obryně, divoké bestie. Vybavte si je a uvědomte si, že někdy a někde doopravdy existovaly.

Mab jim všem dala na frak.

K čertu. Nepřekvapilo by mě, kdyby měla nějaký certifikační proces, který by stvrzoval, že je všemi mastmi mazaná.

Mab byla vládkyní plné poloviny Země víl, oblasti Neverneveru, duchovního světa nejbližšího tomu našemu, a všichni ji respektovali a obávali se jí. Viděl jsem ji nemilosrdně čistě svým čarodějnickým vhladem a věděl jsem, nejenom tušil, věděl jsem přesně, co je zač.

Zpropadeně děsivá. Tak děsivá, že jsem se nezmohl na jedinou vtipnou hlášku, a to se mi nestává často.

Nemohl jsem mluvit, ale mohl jsem se hýbat. Vyškral jsem se na nohy. Třásl jsem se zimou a strachy, ale postavil jsem se královně víl a vystrčil jsem bradu. Jakmile jsem to udělal, uvědomil jsem si, kde mám páteř, a použil jsem ji jako referenční bod k nalezení hrtanu. „Co ode mě chceš?“ zachrchlal jsem.

Mab se téměř nezatelně pousmála koutky úst. Naklonila hlavu a znovu se ozval kočičí hlas: „Chci, abys mi prokázal laskavost.“

Zamračil jsem se na ni a pak na tu kočkovitost vedle ní. „Támhleto je Grimalkin?“

Kočkovité oči se zaleskly. „Zajisté,“ řekl Grimalkin. „Ten služebník za mnou nosí takové jméno.“

Zamrkal jsem. Byl jsem tak popletený, že jsem přestával mít strach. „Služebník za tebou? Za tebou nikdo není, Grimalkine.“

Mab se na vteřinku zatvářila rozmrzele a stiskla rty do tenké čárky. Když Grimalkin promluvil, měl jeho hlas tentýž rozmrzelý tón: „Ten služebník je prozatím mým hlasem, čaroději. A nic víc.“

„Ach,“ hlesl jsem. Podíval jsem se mezi ně. Moje zvědavost využila příležitost a vrazila strachu pořádnou do zubů, když se kvůli zmatku nesoustředil. Uvědomil jsem si, že už se mi netřesou ruce. „Proč královna Větru a Temnoty potřebuje tlumočníka?“

Mab pyšně zdvihla bradu a na rtech se jí znovu mihl ten prchavý poloúsměv. „Už teď mi dlužíš,“ řekl za ní ten tajuplný, zástupný hlas. „A přeješ-li si otázku na svoji odpověď, přivodíš si další závazek. Nevěřím na charitu.“

„Je to šok,“ řekl jsem spíš pro sebe. No nazdar. Moje žertovná žláza ještě neodumřela. „Mám pocit, žeš nepochopila smysl mé otázky. Proč Mab potřebuje něco takového? Je nesmrtelná, polobůh.“

Mab otevřela ústa, když Grimalkin řekl: „Ach. Chápu. Pochybuješ, že jsem to já.“ Lehce zaklonila hlavu a její služebník se krátce, tajemně zasmál. „Jako při našem prvním setkání.“

Zamračil jsem se. Měla pravdu. Když Mab před lety poprvé vstoupila do mé kanceláře a vydávala se za smrtelnici, všiml jsem si, že něco nesedí, a následně jsem odhalil, co je zač. Pokud mi bylo známo, nikdo o tom setkání nevěděl.

„Možná by sis rád připomněl staré časy,“ zamňoukal tajemný hlas. Mab na mě mrkla.

Sakra. To udělala, když jsem na ni naposledy narazil. A zase – nikdo o tom nevěděl. Tak nějak jsem doufal, že se mi splní zbožné přání a bude to podfuk. Ale tohle byla skutečná Mab.

Ukázala zuby. „Dlužil jsi mi tři laskavosti,“ řekla Mab – víceméně. „Dvě ještě zbývají. Jsem zde, abych ti dala příležitost jednu umazat.“

„Hmm,“ pravil jsem. „Jak to chceš udělat?“

Usmála se ještě víc a odhalila jemné, ostré špičáky. „Pomohu ti.“

Tak.

Z toho nekoukalo nic dobrého.

„Jak to myslíš?“ zeptal jsem se co nejklidnějším hlasem.

„Pohled.“ Mab pohnula pravou rukou, vrstva sněhu na zemi zavířila a začala se formovat do tvaru zhruba pětáctyřicet centimetrů vysoké budovy. Bylo to jako pustit si pozpátku rozpad hradu z písku.

Zdálo se mi, že tu budovu poznávám. „Je to...?“

„Ten dům, o jehož prohlídku tě požádala rytířka,“ potvrdil zástupný hlas Mab. Je zvláštní, na co si zvyknete, když je váš denní příděl bizarností dost vysoký. „Takový byl před dílem, jež ho rozervalo.“

Ze sněhu začaly povstávat další tvary. Překvapivě detailně zobrazené vozy projížděly kolem budovy, typický chicagský dopravní ruch, až jeden, drahá limuzína, zabočil do uličky, do níž jsem ani ne před hodinou vešel. Když zastavila, udělal jsem pár kroků k ní. Dveře sněhové limuzíny se otevřely a z ní rychle vystoupily lidské postavičky velikosti cínových vojáků.

Poznal jsem je. Ten první byl obrovitý ranař bez krku jménem Hendricks, Marconeho osobní bodyguard a mlá-

tička. Jeho matkou byla samice medvěda kodiaka a otcem tank Abrams. Když vystoupil, sáhl dozadu do vozu a vynadal odtamtud lehký kulomet. Držel ho v jedné ruce.

Mezitím z druhé strany vozu vystoupila žena. Gardová byla vysoká, kolem sto osmdesáti centimetrů, ale vedle Hendrickse vypadala drobně. Měla na sobě elegantní kostýmek, dlouhý nepromokavý kabát a z kufru auta vynadala meč a celokovový štít možná šedesáti centimetrů v průměru. Přejela dlaní po povrchu štítu a pak jej rychle zakryla kusem látky, který k tomu byl zřejmě určen.

Oba měli napjaté, přesné, profesionální pohyby.

Třetím mužem, který vystoupil z vozu, byl samotný Marcone. Byl středního vzrůstu a na sobě měl oblek, který stál víc než moje auto. Vypadal klidně a uvolněně jako vždycky. Marcone byl kriminálník, ale musel jsem uznat, že žádný poseroutka.

Marcone se náhle prudce ohlédl směrem, odkud právě přijeli, ale Hendricks ani Gardová nijak nereagovali. Téměř magickou rychlostí vytáhl pistoli a sněhová zbraň vyprskla několik obláčků zmrzlé páry.

V tu chvíli zareagoval Hendricks. Otočil se, nadhodil si ten kanón a uličkou se začaly míhat modré záblesky kulek se stopovkou. Gardová se štítem skočila mezi Marconeho a něco v uličce. Běželi k bočnímu vchodu budovy, která se měla brzy zřítit. Hendricks za nimi a přitom stále kropil uličku krátkými dávkami. Vzápětí i on zmizel v budově.

„To mě podrž,“ vydechl jsem. „Marcone byl uvnitř?“

Mab udělala gesto, jako kdyby žala trávu, a horní dvě třetiny budovy zmizely v miniaturní arktické bouři. Teď jsem viděl dovnitř. Marcone a jeho bodyguardi utíkali budovou jako myši labyrintem. Seběhli po schodišti. Pod ním Marcone rychle a bez zaváhání vytukal kód na nějaký číselník a podíval se nahoru.

V horní a dolní části schodiště se sklopily zřejmě ocelové pláty a já dokonce mohl slyšet ohlušující třesknutí. Gardová se trochu natáhla a dotkla se středu nejbližších dveří. Následoval jasný záblesk a před očima se mi roztančily mžitky. Pak proběhli krátkou chodbou k dalšímu číselníku a všechno se opakovalo. Další dveře, další záblesky.

„Zamyká se uvnitř...“ mumlal jsem si. Pak mi to došlo. „Ochrany. Odolné dveře. To je kryt. Vybuďoval si kryt.“

Grimalkin hluboce zavrčel. Bral jsem to jako souhlas.

Ve svém bytě jsem měl podobné ochrany, které jsem mohl aktivovat v případě nutnosti, i když moje dispozice byla spíš merlinovská než bondovská. Vrtalo mi hlavou, co Marconeho tak vyděsilo, že se běžel zavrtat pod zem.

Pak Gardová prudce vzhlédla a podívala se přímo tam, kde stála Mab, jako kdyby ta drobná sněhová figurka nějak mohla vidět gigantickou zimní královnu shlížející na ni. Gardová sáhla do kapsy a vytáhla odtamtud něco, co vypadalo jako úzká dřevěná krabička, v jakých se prodávají hodně drahá plnicí pera, a vyndala z ní malou, hratou medaili. Zdvihla ji, opět se otočila přímo proti Mab a zlomila plaketu v prstech.

Sněhová budova se zhroutila do sebe a zmizela.

„Všimli si skryté kamery,“ zamumlal jsem.

„V rámci svých možností je Chooser pohotová a myslí jí to,“ opáčila Mab. „Baron byl chytrý, že přijal její služby.“

Střelil jsem pohledem po Mab. „Co se stalo?“

„Na několik okamžiků byl celý Zrak zastřený. Pak následovalo toto.“

Další gesto a budova se opět změnila, ale tentokrát zmrzlé obláčky simulovaly hustý kouř, který se válel kolem ní a zakrýval spoustu podrobností. Vůbec celý obraz byl zamlženější a zrnitější, jako kdyby ho Mab vytvořila ze

sněhových vloček trochu příliš velkých, než aby vykreslily detaily.

Přesto jsem rozeznal Marconeho, když se vypoťel z hlavního vchodu. Za ním vyběhlo několik postav a obklopilo ho. Ze tmy vyjela obyčejná dodávka a ty neznámé postavy ho prohodily otevřenými dveřmi. Pak nastoupily a odjely.

Jakmile se dodávka odlepila od chodníku, budova se otřásla a zborčila se. Tyhle trosky jsem už viděl.

„Zvolila jsem si tě jako svého vyslance,“ řekla Mab. „Splatíš laskavost, kterou mi dlužíš. Najdeš Barona.“

„Houby,“ řekl jsem dřív, než mi v tom mohl mozek zabránit.

Mab se hrdelně zasmála. „Ale uděláš to, čarodějíčku. Chceš-li přežít, nemáš jinou možnost.“

Vzedmul se ve mně vztek a slova obešla mozek a rovnou mi padala z úst. „Tohle jsme si nedohodli. Dohodli jsme se, že si vyberu, jakou laskavostí ti splatím, a ty mě nebudeš nutit.“

Mab tiše pohnula malinovými rty a svět se změnil v závoj bílé bolesti, která měla střed mezi mýma očima. Nic v životě mě tolik nebolelo. Padl jsem na zem, ale neměl jsem dost štěstí, abych se udeřil do hlavy a ztratil vědomí. Nemohl jsem se hýbat. Nemohl jsem dýchat. Nemohl jsem křičet.

Ucítil jsem vedle sebe něco chladného. A mého ucha se dotklo něco nesmírně hebkého a ledového. Vnímal jsem to jakoby z druhé strany té bolesti. Rty. Její rty. Královna Větru a Temnoty zasypala okraj mého ucha řadou polibků a pak vzala do úst lalůček a jemně jej skousla.

V druhém uchu jsem slyšel Grimalkinův hladový šepot: „Smrtelné hovado. Ať je tvoje minulost či budoucnost jakákoli, věz jedno: Já jsem Mab a držím své dohody. Ještě

jednou zpochybni mé slovo, opičáku, a dokončím, co jsem začala. Zmrazím ti vodu v očích.“

Bolest mírně ustoupila. Zatnul jsem zuby, abych nekřičel. Zase jsem se mohl hýbat. Plazil jsem se od ní, dokud jsem nenarazil na stěnu. Zakryl jsem si oči dlaněmi a cítil jsem, jak několik zmrzlých řas prasklo.

Chvilí jsme tak seděl, snažil jsem se ovládnout bolest. Před očima jsem měl bílo, pak rudě a nakonec černě. Otevřel jsem oči. Sotva jsem dokázal zaostřit. Na obličejích jsem ucítil nějakou vlhkost. Sáhl jsem si tam. Slzy jsem měl smíšené s krví.

„Nenutila jsem tě, ani jsem neposlala žádného svého agenta, aby to udělal,“ pokračovala Mab plynule v konverzaci. „Ovšem pokud chceš přežít, posloužíš mi. Ujišťuji tě, že agenti Léta si neodpočinou, dokud nebudeš mrtev.“

Chvilku jsem na ni zíral, stále ještě napůl ochromený bolestí a opět hluboce, opravdově a důkladně vyděšený. „Tohle je další bod tvého sváru s Titanií.“

„Je-li neklid v jednom dvoře, nutně zneklidní i ten druhý,“ opáčila Mab.

„Titanie chce, aby byl Marccone mrtev?“

„Zjednodušeně řečeno. A její vyslanec se bude dál snažit zabít tě. Svůj život zachráníš jen tehdy, když najdeš Barona a zachráníš jeho život.“ Nadechla se. „Pokud...“

„Pokud?“

„Pokud bys nepřijal plášť Zimního rytíře,“ řekla Mab s úsměvem. „Pokud bys to udělal, musela bych si najít jiného vyslance a tvá úloha v této záležitosti by skončila.“ Ospale, smyslně sklopila víčka a její zástupný hlas opojně, měkce a sotva slyšitelně zapředl: „Jako můj rytíř bys poznal moc a rozkoš, jakou poznal jen málokterý smrtelník.“

Zimní rytíř. Smrtelný šampion Zimního dvora. Pokud jsem věděl, ten poslední byl stále ještě ukřižován ledo-

vými pouty na zmrzlém stromě a mučen na pokraj smrti, pak znovu vzkříšen, aby se celý proces mohl opakovat. Někde během těch cyklů zešílel. Když jsem ho znal, nebyl to zrovna kamarád do deště, ale takhle by neměla trpět žádná lidská bytost.

„Ne. Nechci skončit jako Lloyd Slate.“

„Trpí kvůli tvému rozhodnutí. Zůstane naživu, dokud nepřijmeš plášť. Přijmi moji nabídku, čarodějíčku. Ukonči jeho utrpení. Zachraň si život. Okus moc, jakou jsi dosud nepoznal.“ Vypadalo to, jako kdyby se jí oči zvětšily a rozzářily a její zástupný hlas zněl slibně a opojně. „Mohu tě tolik naučit.“

Rozumný člověk by takovou nabídku z fleku odmítl.

Já vždycky takový nejsem.

Klidně vám tady předhodím pár výmluv, jestli chcete. Mohl bych vám říct, že jsem od šesti let sirotek. Mohl bych se zmínit o tom, že můj pěstoun mě podroboval takovému psychickému a fyzickému násilí, že byste na něho vzali klacek. Mohl bych říct, že celý svůj dospělý život jsem byl podezírán Bílou radou, jejímiž zásadami a ideály jsem se vždy ze všech sil snažil řídit. Nebo že jsem viděl trpět příliš mnoho lidí nebo svým nesmazatelným čarodějnickým Zrakem pohlédl na příliš mnoho odporných věcí. Mohl bych vám říct, že jsem byl sám chycen a týrán nočními bytostmi a nikdy jsem se z toho úplně nevzpamatoval. Mohl bych vám říct, že jsem hodně dlouho nespal se ženou.

A to všechno by byla pravda.

Ale pravdou je, že existuje drobná část mého já, která prostě není nijak hodná. Ta část, která už má dost plýtvání mých sil na nepřátele, která už nehodlá trpět nezasloužené týrání. Občas se mi v hlavě ozve hlásek, který chce zavrhnout pravidla, přestat s odpovědností a prostě si vzít, co chci.

Chvilku jsem uvažoval, jaké by to asi bylo, kdybych přijal její nabídku. Život mezi Sidhe by byl... intenzivní. Ve všech významech, jaké si smrtelník dokáže představit. Jaké by to bylo žít v domě? Co v domě, v obrovském domě, pokud ne rovnou na hradě. Prachy. Denně horká sprcha. Z každého jídla si udělat hostinu. Mohl bych se oblékat, jak bych chtěl, jezdit jakýmkoli autem. Možná bych mohl i cestovat, navštívit místa, která jsem celý život toužil vidět. Havaj, Itálie, Austrálie. Vždycky jsem se chtěl naučit plachtit.

A ženy, no jo. Žhavé i chladné. Nadpozemsky krásné, smyslné bytosti jako tahle přede mnou. Zimní rytíř má postavení a moc, a to jsou mezi fae ještě mnohem silnější afrodisiaka než mezi námi smrtelníky.

Mohl bych mít... téměř všechno.

A stálo by mě to jenom moji duši.

Ale nemluvím o něčem magickém nebo metafyzickém. Mluvím o podstatě sebe sama, o tom, co dělá Harryho Dresdena Harrym Dresdenem. Pokud o to přijdu, co zbyde?

Jen snůška tělesných funkcí – a lítost.

Věděl jsem to. Ale stejně. Stále jsem na uchu cítil Mabiny ledové rty a při každém nádechu mnou měkce proplula vlna rozkoše. Stačilo to, abych váhal.

„Ne, Mab,“ řekl jsem nakonec. „Nechci tu práci.“

Spočinula na mě těžkým, chladným pohledem. „Lháři,“ zašeptala. „Chceš ji, vidím to na tobě.“

Zaskřípal jsem zuby. „Ta část mého já, která ji chce, nemá hlasovací právo. Neberu tu práci. Šmytec.“

Naklonila hlavu a zadívala se na mě. „Jednoho dne, čaroději, budeš klečet u mých nohou a žadonit, abych na tebe vložila plášť.“

„Ale dneska ne.“

„Ne,“ opáčila Mab. „Dnes mi oplatíš laskavost. Jak jsi slíbil.“

Nechtěl jsem o tom moc usilovně přemýšlet, ale také jsem s ní nechtěl otevřeně souhlasit. Tak jsem jen pokývl k místu, kde před chvilkou stál dům ze sněhu. „Kdo unesl Marconeho?“

„Nevím. To je jeden z důvodů, proč jsem si vybrala tebe, vyslanče. Máš dar nalézat, co je ztraceno.“

„Jestli chceš, abych to pro tebe udělal, budu ti muset položit pár otázek.“

Mab vzhledla, jako kdyby se chtěla poradit s hvězdami skrytými za vytrvale padajícím sněhem. „Čas, čas, čas. Bude mu někdy konec?“ Zavrtěla hlavou. „Hodina již téměř uplynula, čarodějíčku. Mám povinnosti, jimž musím dostát, stejně jako ty. Měl bys vstát a okamžitě odsud odejít.“

„Proč?“ hlesl jsem uondaně a vstal jsem.

„Protože když tě tvůj maličký poddaný varoval před nebezpečím, čarodějíčku, nemluvil o mně.“

Na ulici, do níž ústila ulička, ustala vichřice a stěna vířícího sněhu zmizela. Na protější straně ulice se objevili dva chlapi v dlouhých kabátech a obrovských stetsonech. Stáli čelem do uličky. Náhle jsem ucítil tíhu jejich pohledů a měl jsem dojem, že jsou překvapeni, že mě vidí.

Rychle jsem se otočil na Mab, ale byla pryč. Grimalkin také. Oba zmizeli beze stopy či zašvehlení síly, které by jejich odchod prozradilo.

Otočil jsem se zpátky k ulici právě včas, abych viděl, jak ti dva chlapi sestoupili z chodníku a dlouhými kroky si to zamířili ke mně. Oba byli vysokí téměř jako já a pořádně urostlí. Chumelenice neustávala a ulice byla vydlážděna hladkou vrstvou sněhu.

Zanechávali za sebou rozeklané stopy.

„Zatraceně,“ vyhrkl jsem a rozběhl jsem se úzkou uličkou.

Kapitola sedmá

Jakmile viděli, že prchám, zvedli oba muži hlavy a pronikavě zamečeli. Při tom jim spadly klobouky a bylo vidět kozlí hlavy gruffů se zakroucenými rohy. Ale tihle byli větší než ta první přepadová skupina. Větší, silnější a rychlejší.

Jak se blížili, něčeho jsem si všiml.

Oba zpod kabátů vytáhli samopaly.

„Ale ne,“ vydechl jsem za běhu, „tohle není fér.“

Začali po mně střílet a to rozhodně nebylo dobré. Čaroděj nečaroděj, kulka do hlavy mi rozprskne mozek jako každému. Vysloveně špatné ale bylo, že nepálili bezhlavě. Ani se samopalem není snadné zasáhnout pohyblivý cíl a stará metoda „střílej a modli se“ spoléhá na slepé štěstí, které se maskuje jako zákon velkých čísel – vystřílej dost kulek, a nakonec něco musíš trefit. Když budete střílet tímhle způsobem, někdy cíl trefíte, někdy ne.

Ale tihle gruffové stříleli jako profesionálové. Vedli mířenou palbu krátkými, praskavými dávkami, i když za běhu to neměli snadné.

Něco mi narazilo do zad vlevo od páteře. Byl to náraz, jako když vás někdo silně štouchne kloubem prstu. Bylo to nepříjemné a ztratil jsem na okamžik rovnováhu, ale spíš překvapením a úlekem než silou nárazu. Běžel jsem dál, sehnul jsem hlavu a co nejvíc jsem se nahrbil. Ochranná magie mého kabátu dokázala zjevně zastavit municí, kterou gruffové používali, ale to neznamenalo, že mě odražená kul-

ka nemůže zasáhnout ze strany nebo zepředu. Dostat olovo od kolen níž by mě nejspíš zabilo stejně jistě jako kulka do hlavy. Jen gruffům by to dalo trochu víc práce.

Těžko se přemýšlí, když se vás někdo snaží zabít. My lidé nejsme vybaveni k tomu, abychom byli racionální a tvůrčí, když víme, že máme v patách rychlou a násilnou smrt. Tělo má jasnou představu, jakým strategiím přežití dává přednost. Ty se obvykle omezují na „rozervat hrozbu na cucký“, nebo „vzít nohy na ramena“. Pokud jde o naše instinkty, žádné přemýšlení se nepřipouští.

Naše instinkty se ale vytvářely dlouho a nebezpečí, která nám teď hrozí, je předběhla. Kulce neutečete, a pokud nemáte jistotu, že tak jako tak umřete, nepůjdete s holýma rukama proti střelci. Rychlost ani bezhlavý útok mi život nezachrání. Musel jsem vymyslet, jak z toho ven.

Cítil jsem, jak mě do dolní části kabátu zasáhla další kulka. Narazila do kouzlem zpevněné kůže a pohnula s ní asi tak, jak by to udělal hozený kámen. Je třeba říct, že kameny při tom nebzučí jako rozduřený sršeň. Povalil jsem za sebe popelnici a doufal jsem, že gruffové snad zakopnou a já získám trochu času.

Hele, zkuste si vymyslet jasný a rozumný sled úkonů, když prcháte zasněženou uličkou a v zádech máte nefalšované nadpřirozené bytosti, které vás zasypávají kulkami. Je to těžší, než to vypadá.

Neodvážil jsem se otočit. Proti kulkám jsem sice mohl zvednout štít, ale bylo téměř jisté, že jakmile bych se zastavil, jeden z nich by mě přeskočil jako Kung Fu Panda a šli by na mě ze dvou stran.

Tedy kdybych já byl jimi a sledoval mě do téhle uličky... Štěkání samopalů ustalo a já si vzápětí všiml proč.

Jak jsem se blížil ke konci uličky, namířil jsem berlu před sebe a vykřikl jsem: „*Forzare!*“

Nenačasoval jsem to úplně dokonale. Neviditelná síla, kterou jsem uvolnil z konce hole, vystřelila přede mě jako neviditelné beranidlo. Zasáhla třetího gruffa právě v okamžiku, kdy vyskočil zpoza rohu s obrovským dubovým kyjem v prackách. Nedostal to naplno. Jinak by odletěl pěkný kus stranou. Zásah šel na pravou stranu těla, vyrval mu kyj z pracek a gruff se opile roztočil kolem své osy.

O kozách toho mnoho nevím, ale vím něco málo o koních, protože na statku v Missouri jsem se staral o jezdecké koně mého druhého mentora Ebenezara McCoye. Mají neuvěřitelně zranitelné nohy, zvláště když uvážíte, jakou tíhu přenášejí na relativně malou plochu. Může se v nich poškodit kterákoli ze stovek drobnůstek. Třeba se naštípne nebo zlomí jedna z těch překvapivě křehkých kůstek nad zadní stranou kopyta. Zranění spěnkové kosti nebo nártu může koně zchromit na týdny, někdy i natrvalo.

Když jsem míjel potácejícího se gruffa, rozmáchl jsem se berlou jako basebalovou pálkou a udeřil ho zezadu nad kopyto. Ucítil jsem náraz v pažích a uslyšel jsem křupnutí. Gruff zavřeštl překvapením a bolestí a svalil se do sněhu. Prolétl jsem kolem něho, ještě víc jsem natahoval nohy a mířil jsem k nejbližšímu rohu přes ulici, než mě zase budou mít jeho kámoši na mířidlech.

Když nadháníte zvěř, musíte mít sakra jistotu, že ten, ke komu ji ženete, ji zvládne.

Zahnul jsem za roh asi půl vteřiny před tím, než se samopaly za mnou zase rozštěkaly a kulky začaly trhat omítku. V boční části domu byly kovové dveře. Zvenčí neměly žádnou kliku, zřejmě to byl únikový východ. Neměl jsem příliš velký náskok. Zastavil jsem se, přitiskl jsem dlaň na dveře a doufal jsem, že se otevírají jenom pákovým mechanismem.

Konečně něco vyšlo. Ucítíl jsem páku na druhé straně, vyslal jsem vůli, zamumlal „*Forzare*“ a nasměroval sílu proti vnitřní straně dveří. Otevřely se. Vpadl jsem dovnitř a zabouchl za sebou.

V budově bylo tma, ticho a v porovnání s nocí venku téměř nepříjemné horko. Na chvíli jsem se opřel čelem o dveře a oddychoval jsem. „Hodné dveře,“ sípal jsem. „Hodné, zamčené dveře proti nadpřirozeným.“

Jen díky tomu, že jsem se uchem dotýkal dveří, jsem zaslechl pohyb těsně za nimi. Tiché křupnutí sněhu.

Ztuhl jsem.

Zaslechl jsem škrabavý zvuk a pak jako když zafuní kůň. Potom nic.

Trvalo mi možná tři vteřiny, než mi došlo, že gruff na druhé straně dělá totéž co já. Poslouchá, aby zjistil, jestli je někdo uvnitř.

Byl ode mě nanejvýš patnáct centimetrů.

A já tam stál v naprosté tmě. Jestli něco nevyšlo a gruff po mně půjde, můžu zapomenout na útek. Neviděl jsem podlahu, stěny, žádné překážky, na kterých bych mohl upadnout. Jako třeba schody. Nebo hromadu zrezivělých žiletek.

Neodvažoval jsem se pohnout. Bylo sice fajn, že jsem byl za ocelovými dveřmi, ale jestli má gruff ten správný samopal a správnou municí, může mě provrtat i přes plát oceli. A to jsem ani nevěděl, jestli nemá nějaké další zbraně. Jednou jsem viděl ukázkou, jak nabodnout člověka na meč z druhé strany ocelových dveří. Nebylo to nic hezkého.

Proto jsem stál velice tiše a snažil se také tiše uvažovat.

Asi tehdy jsem si vzpomněl na jeden z těch filmů o maniakovi v masce ducha, kdy v úvodní scéně mladík naslouchá u sprchové kóje přesně jako já. Vrah ve vedlejší kóji mu uchem prožene nůž.

Ta představa ve mě okamžitě vyvolala paniku a já musel bojovat s nutkáním utéct. Ucho mě začalo přílišně svědit. Kdybych nevěděl, že se mě gruffové snaží vyplašit jako králíka z jetele, asi bych nedokázal zachovat klid. Bylo to o fous, ale zvládl jsem to.

Asi tak o týden a půl později jsem uslyšel dech z další obrovské hrudi a rychlé křupání sněhu pod dalším párem kopyt.

Co nejtíšeji jsem odstoupil ode dveří. Třásl jsem se náporom adrenalinu, vyčerpáním a zimou.

Jestli se chci odsud dostat vcelku, musím uvažovat rychleji než ti mizerové. Inky, Binky a Pinky věděli, že jsem tady a nechtěli to vzdát. Právě teď jeden z nich hlídal dveře, abych nemohl vyběhnout zpátky. Zbývající dva obcházel budovu a hledali cestu dovnitř.

Bezpečně jsem věděl, že se tu nechci motat, až se jim to povede.

Vyndal jsem pentagram zavěšený na krku, tiše jsem zamumlal a trochu jsem se soustředil. Amulet začal vydávat měkké, modré světlo.

Stál jsem v nějaké technické chodbě. Holá betonová podlaha a nevyamalované stěny. Po pravé straně byly dvoje dveře, o kus dál další. Zkusil jsem ty první. Za nimi byla místnost s několika klimatizačními a vytápěcími jednotkami a spousta trubek. Tady si nepomůžu.

Další dveře byly zamčeny na visací zámek. Neměl jsem z toho příliš dobrý pocit, ale znovu jsem zdvihl berlu, zavřel jsem oči, soustředil se a vyslal runami pokrytou berlou další impuls energie. Tentokrát jsem jej soustředil do břitu čisté síly. Projel okem zámku a zařízl se do masivních dveří. Zámek spadl na zem a konce čistě přeříznutého oka oranžově žhnuly.

Místnost byla zřejmě dílnou místního údržbáře. Nebyla

veliká, ale pečlivě uspořádaná. Byl zde truhlářský ponk, nářadí, různé náhradní díly – žárovky, vzduchové filtry pro klimatizace ve vedlejší místnosti, různá kování ke dveřím, umývadla a záchodové mísy. Vybral jsem si pár věcí a jako omluvu jsem na ponk položil svoji poslední dvacku. Pak jsem se vrátil do chodby a pokračoval dál do budovy.

Další dveře byly také zamčené. Otevřel jsem si je páčidlem, které jsem vzal v dílně. Neobešlo se to bez hluku.

Od ocelových dveří jsem uslyšel hrdelní zvířecí ryk. Něco do dveří udeřilo, ale ne dost silně, aby je vylomilo. Vzápětí se ozvalo bolestné skučení. Ušklíbl jsem se.

Dveře se otvíraly do prakticky prázdné haly kancelářské budovy. Hned vedle nich blikalo světlo na panelu s číselníkem. Podle všeho jsem spustil bezpečnostní systém budovy. To se mi hodilo. Nejbližší policejní stanice byla sotva blok odsud a světlo a příchod smrtelných policistů by mohly gruffy donutit stáhnout se a počkat si na lepší příležitost, kdy mě vykostí.

Ale počkat. Jestli má budova bezpečnostní systém, musel jsem ho narušit už v okamžiku, kdy jsem vešel bočními dveřmi. A to už je několik minut. Proč už tu poldové nejsou?

Nejspíš kvůli tomu počasí. Doprava bude pomalá. Kvůli popadanému vedení budou problémy se spojením a elektřinou. Spousta dopravních nehod zahltní ulice, a protože většina policistů musela k Marconeho zřícené budově, budou mít na stanici, i přes pokročilou hodinu, práce nad hlavu. Policii zřejmě potrvá o několik minut déle, než zareaguje.

Před hlavním vchodem do budovy se pohnul stín a objevil se tam jeden gruff.

Neměl jsem několik minut.

Než jsem si uvědomil, co dělám, rozběhl jsem se k výtahům. Ocelí vyztužené bezpečnostní dveře vchodu sice

gruffovi bránily prorazit sklo a vrhnout se na mě, ale nezabránily mu zvednout samopal a začít po mě střílet.

Výstřely zněly, jako když se trhá plachtovina, ale tisíckrát hlasitěji. Okno se roztržilo a všude létaly střepy. Některé kulky zasáhly bezpečnostní dveře, vykřesaly jiskry, většina se rozprskla, pár se jich chaoticky odráželo halou. Ostatní mířily na mě.

Běžel jsem, levou ruku jsem měl nataženou ke gruffovi a soustředil jsem vůli na náramek na zápěstí. Náramek byl spletený z různých kovů a posetý přívěsky ve tvaru středověkých štítů. Síla mé vůle vnikla do náramku, kde se koncentrovala kouzlem, které jsem do něho vložil při jeho výrobě. Moje vůle se zhmotnila do polokoule sotva viditelné namodralé energie mezi mnou a gruffem. Kulky do ní narážely a vybuchovaly v záblescích světla, které čeřilo povrch energetického štítu jako drobné vlnky hladinu klidného jezírka.

Všechny tři výtahy stály dole s otevřenými dveřmi. Vběhl jsem do nejbližšího a rychle jsem zmáčkl všechna patra. Vyběhl jsem, totéž jsem zopakoval ve druhém výtahu, skočil do třetího a stiskl tlačítko nejvyššího patra. Není proč gruffům honičku ulehčovat. I nepatrné zdržení mi pomůže získat potřebný čas.

Dveře výtahu se zavřely, pak zabzučely a znovu se otevřely.

„No tak!“ vykřikl jsem a stiskl jsem tlačítko zavírání dveří, až jsem si málem zlomil palec.

Vrčel jsem a díval jsem se, jak se dveře váhavě zavřely a opět otevřely. Skomírající zvonek smutně cinkl. Mačkal jsem knoflík jako blázen, když gruffové dali najevo, co si myslí o bezpečnostních systémech smrtelníků.

Dotek kovu je pro nadpřirozené bytosti něco příšerného. Nemohou si proto prorazit cestu ocelovými dveřmi nebo mříží.